

12de JAARGANG, NR. 227
24 NOVEMBER 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Kim Versteynen, Pieter Bast, Rick Kostelijk, Ivo Perelman, Branford Marsalis, Wadada Leo Smith e.a.

15 JAZZ OP DE PLANKEN

Medeski, Scofield, Martin & Wood, November Music, JIR 2014 e.a.

EN VERDER ONDER MEER:

21 New York Calling (Roos Plaatsman)

22 JF in Belgrado (Schot, Huguenin)

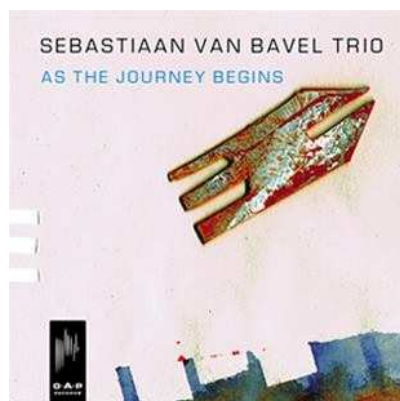
26 JF in Boston (Bart Hollebrandse)

JAZZFLITS 228

staat **8 DECEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

EDISON NATIONAAL VOOR SEBASTIAAN VAN BAVEL

Pianist Sebastiaan van Bavel krijgt voor zijn album 'As The Journey Begins' de Edison Jazz Nationaal 2014. De onderscheiding wordt op 27 november in Eindhoven uitgereikt.

Brad Mehldau & Mark Guiliana ontvangen de Edison Jazz Internationaal voor hun cd 'Mehliana: Taming The Dragon'. Miles Davis' album 'The Original Mono Recordings' is volgens de Edison-jury de beste historische uitgave. De categorie Jazz Vocaal heeft nog geen winnaar. Die wordt later bekendgemaakt.

In de Edison-jury zaten dit jaar Cor Bakker, Michelle Kuypers, Mijke van Wijk, Paul Bruger en voorzitter Imme Schade van Westrum. Diverse winnaars zullen tijdens de uitreiking optreden met het Metropole Orkest. Na de pauze treedt zanger Kurt Elling op, de winnaar van de Oeuvreprijs. De Edisons worden jaarlijks uitgereikt door de Edison stichting.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

Monk Competition-winnaar Marquis Hill. (Persfoto)

MARQUIS HILL WINT THELONIOUS MONK INTERNATIONAL JAZZ TRUMPET COMPETITION

De Amerikaanse trompettist Marquis Hill is 9 november in Los Angeles uitgeroepen tot de winnaar van de Thelonious Monk International Jazz Trumpet Competition 2014. De Thelonious Monk Jazz Competition is een zeer prestigieuze wedstrijd. De winnaar doet in de regel nog van zich spreken.

Marquis Hill (27) komt uit Chicago. Hij geeft daar les op de University of Illinois en speelt in het Chicago Jazz Orchestra. Hill maakte enige albums voor onafhankelijke labels. Als winnaar van de Monk Competition mag hij nu een cd voor Concord Records maken. Ook krijgt hij een beurs van 25.000 dollar. Hill liet in de finale zijn landgenoten Billy Buss (tweede) en Adam O'Farrill (derde) achter zich. Tijdens de finale speelde Hill de standards 'If I were a bell' en 'Polka dots and moonbeams'. Hij werd daarbij begeleid door Reginald Thomas (p), Rodney Whitaker (b) en Carl Allen (d). De trompettisten Ambrose Akinmusire (de winnaar van 2007), Randy Brecker, Roy Hargrove, Quincy Jones, Jimmy Owens en Arturo Sandoval jureerden deze editie.

NIEUWS

Bob Wijnen maakt album met muzikale helden

Pianist Bob Wijnen heeft in november opnames gemaakt voor een nieuw album. Hij deed dat in New York met 'een aantal van mijn muzikale helden': Peter Bernstein (g), Dezron Douglas (b) en Billy Drummond (d). De opnames zijn gemaakt in The Samurai Hotel en naar verwachting komt het album in februari 2015 uit. Het project kwam mede tot stand door crowdfunding, de fondsen LSBS en Stichting Blindenhulp.

Daan Herweg. (Foto: J.W. Kaldenbach)

Wekelijkse jamsessie in NeL (Amsterdam) bestaat vijf jaar

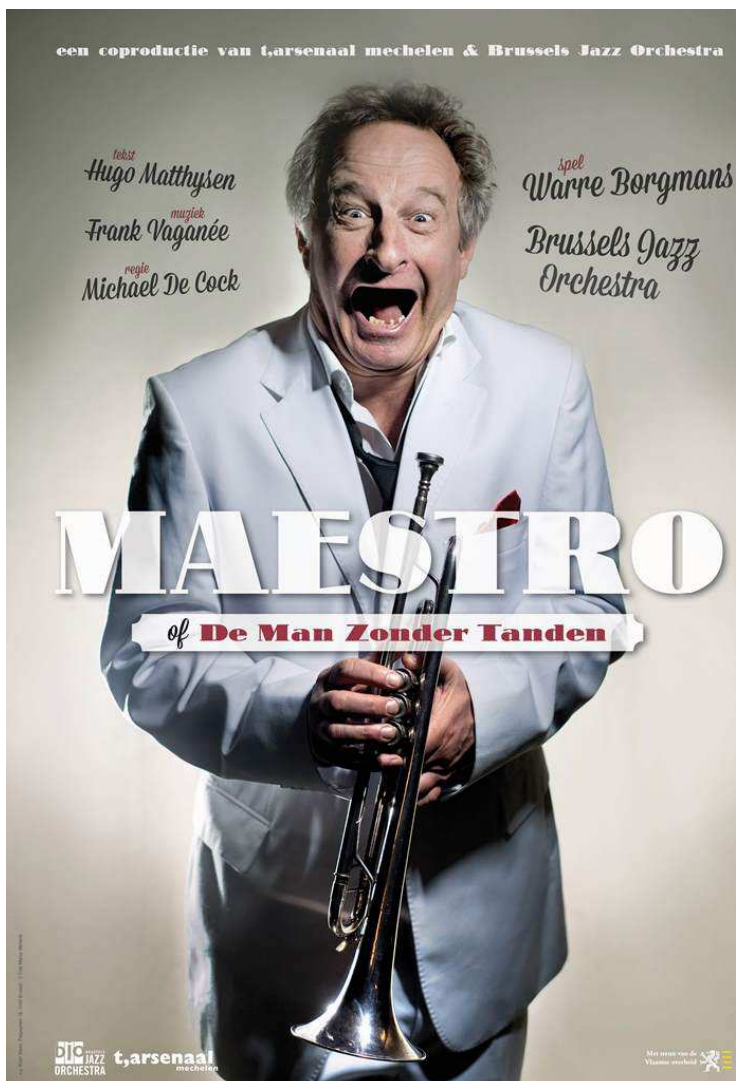
De wekelijkse jazz-jamsessie in NeL op het Amsterdamse Amstelveld bestaat vijf jaar. De sessie wordt vanaf het begin gepresenteerd door pianist Daan Herweg. Herweg heeft de afgelopen jaren honderden muzikanten ontvangen uit de jazz-, improvisatie-, soul- en funkwereld. Jong talent, maar ook gearriveerde Nederlandse muzikanten als John Engels, Caro Emerald, Michiel Borstlap, Ben van den Dungen, Shirma Rouse, Reinier Baas en Anton Goudsmit liepen regelmatig binnen. Ook internationale namen als Snarky Puppy en Marcus Miller wisten NeL te vinden. De jamsessies vinden op maandag plaats.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA

NIEUW MUZIEKTHEATER VAN WARRE BORGMA NS EN BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

Onder de titel 'Maestro of De Man Zonder Tandem' gaat op 4 december in Mechelen een 'theatrale muziekvoorstelling' van acteur Warre Borgmans en het Brussels Jazz Orchestra in première. Het stuk gaat over John Dyke, een gewezen stertrompettist in showorkesten. 'Maestro' is de hele maand december in januari in Vlaanderen te zien.

De tekst van 'Maestro' is geschreven door Hugo Matthysen en de muziek is van Frank Vaganée, leider van het Brussels Jazz Orchestra. 'De illustere John Dyke, met verve vertolkt door Warre Borgmans, vertelt hoe het er in zijn glorie dagen bij het orkest aan toe ging, met sappige anekdotes en zijn hoogstpersoonlijke ervaringen achter en op de scène', aldus een persbericht. Het Brussels Jazz Orchestra, Warre Borgmans, regisseur Michael De Cock en t,arsenaal Mechelen maakten enkele jaren geleden samen al de productie 'Vliegen Tot De Hemel'. De voorstelling wordt in december en januari 2015 zestien keer gespeeld. Onder meer theaters in Aarschot, Nieuwpoort, Leuven, Antwerpen, Genk, Wevelgem en Merksem worden aangedaan. Een aantal voorstellingen, waaronder de première in Mechelen, is reeds uitverkocht.

NIEUWS

Minister van Cultuur beschermvrouw van jubilerend Jazzahead!

De Duitse minister van Cultuur en Media, Monika Grütters, is de beschermvrouw van de tiende editie van het evenement Jazzahead! Grütters: "Jazzahead! is setting important impulses for both the German and international jazz scene and has become an essential multiplicator for 'Jazz made in Germany'" De tiende Jazzahead vindt van 23 tot en met 26 april 2015 in Bremen plaats. De Franse jazz staat deze keer centraal.

Martin Schoutens 'Billie En De President' met fotokatern herdrukt

De nieuwe druk van Martin Schoutens 'Billie En De President' uit 1977 bevat een fotokatern. Het boek werd destijds goed ontvangen, maar nooit herdrukt. Tot januari van dit jaar. Toen kwam eindelijk de tweede 'opgefriste' druk. Die was na een maand uitverkocht, zodat nu een volgende, derde druk inclusief fotokatern verschijnt.

Slagwerker Daniel Jonkers wint EUJazz Young Talent Award

Slagwerker Daniel Jonkers (21) heeft 14 november in Heerlen de EUJazz Young Talent Award 2014 gewonnen. Hij ontving zijn prijs uit handen van saxofonist Benjamin Herman. Jonkers viel op door 'eigenzinnige keuzes, een indrukwekkende dynamiek en een breed pallet', aldus de jury (Tim Daemen, Walter Henneken en Paul van der Steen). De aanmoedigingsprijs ging naar zangeres RYANNE DE BIE (21).

De EU Jazz Young Talent Award is een wedstrijd voor jonge amateur-jazzmuzikanten tot 28 jaar. De prijs werd voor het eerst in 2009 uitgereikt. Daniel Jonkers kreeg ondermeer een oorkonde met juryrapport, een beeldje van beeldend kunstenaar Marc Truijen en een masterclass naar keuze.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

BEN VAN GELDER QUARTET SLUIT SUCCESVOLLE NEDERLANDSE TOURNEE INDRUKWEKKEND AF

Het Ben van Gelder Quartet (v.l.n.r. Joe Sanders, Craig Weinrib, Ambrose Akinmusire, Ben van Gelder) sloot 5 november zijn succesvolle Nederlandse tournee af in de Dommelhof in Neerpelt, België (net onder Eindhoven). In de serie Jazz Case gaf de inmiddels in New York woonachtige van Gelder een indrukwekkend optreden waarin de hier nog onbekende drummer Craig Weinreb net als de rijzende ster Ambrose Akinmusire schitterden in eigen nummers en standards van Thelonious Monk.

Tekst en foto: Tom Beetz

OVERIG

JAZZPODIUM BIRD KRIJGT EIGEN MAANDELIJKS PROGRAMMA OP DJAZZ.TV

Het Rotterdamse jazzpodium BIRD krijgt een eigen tv-programma op DJAZZ.tv. In het programma zijn concertregistraties te zien en interviews met artiesten. Het programma is sinds 7 november in de lucht en zal ieder eerste vrijdag van de maand worden uitgezonden.

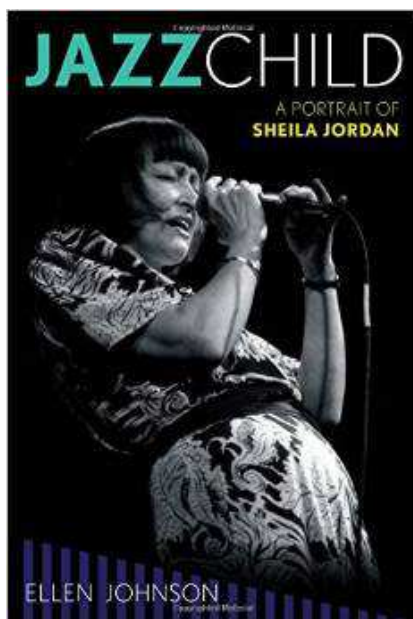
Vinod Singh van BIRD heeft hoge verwachtingen van BIRDtv: "BIRDtv geeft een unieke kijk achter de schermen bij onze bijzondere concerten." Ook Rob Overman van DJAZZ.tv is blij met de nieuwe serie: "Enkele honderden artiesten vonden al hun weg naar DJAZZ.tv. Wij bieden personalities als Michiel Borstlap, Giovanca en Hans Mantel een platform met ons maandelijks programma De Bank, van jonge artiesten zenden we clips, concerten en reports uit en de partnerships met jazzclubs beginnen stevig vorm te krijgen. Geweldig dat we naast het succesvolle programma Paradox Live nu ook een intensieve samenwerking met het gerenommeerde Rotterdamse podium BIRD starten. Het kan niet anders of BIRDtv wordt een hit op onze zender." DJAZZ.tv is in Nederland via diverse kabelnetten te ontvangen.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP PAPIER

SHEILA JORDAN: TOEWIJDING AAN DE MUZIEK

Ellen Johnson.

Jazz child : a portrait of Sheila Jordan

Lanham,

Maryland : Rowman & Littlefield, 2014.

XVII, 234, [22] pag.

(Studies in Jazz ; 70).

ISBN 978-0-8108-8836-4 hardc.

Prijs 57,75 euro.

Van zangeres Sheila Jordan zijn een paar feiten gemeengoed. Haar achternaam ontleent ze aan een kortstondig en mislukt huwelijk met pianist Duke Jordan. In 1962 bracht Blue Note een plaat van haar uit en het bleef twaalf jaar haar enige. Een maand daarvoor had ze op verzoek van George Russell één nummer bijgedragen aan diens lp 'The Outer View', een tergend langzaam gezongen 'You are my sunshine', een Country & Western-song, dat niet bij iedere jazzliefhebber in goede aarde viel. En dan is er nog 'Sheila's blues', van oktober 1984, een soort ballade van zo'n tien strofen met een zelfbespiegeling. Daaruit enkele regels:

'Well, I was born in Detroit, Michigan, back in 1928'

'Well, we were always chasin' Charlie Parker'

'Oh yeah, singers, I forgot to tell you/when the instrumentalists play, don't forget to listen!'

'If it wasn't for jazz music, I wouldn't be alive today.'

De volledige tekst is afgedrukt in een pas verschenen biografie door Ellen Johnson, zelf in het vak als zangeres, schrijfster, producer en nog meer. Ze vertelt hoe Sheila zich ontworstelde aan haar milieu, een verre van hecht en warm gezin, en over de weinig fraaie rol van haar man. Ze gooide zich op de opvoeding van haar dochter en op de muziek: dat waren de pijlers die haar staande hielden.

Een vakopleiding heeft ze nooit gehad, op een paar wijze lessen van Lennie Tristano na. Des te opmerkelijker dat ze tot op heden in diverse plaatsen een veelgevraagde leidster is van muziek cursussen en workshops. Ze put dan vooral uit eigen ervaringen. Haar technisch weinig schoolse, maar doorleefde zang kenmerkt zich door eigen interpolaties van tekst, gefluister en andere klankvormingen. Haar stijl van zingen heeft haar geen grote populariteit gebracht en zonder de kantoorbaan – vijftienving jaar bij dezelfde firma – had ze het niet geroid. Ze heeft een voorkeur voor kleinschalige begeleidingen. Zo had ze haar eerste plaat het liefst vol gezongen met de bas van Steve Swallow alleen, maar dat vonden de bazen van Blue Note, die toch al nooit een vocale plaat hadden uitgebracht, niet zo'n goed idee. Later kon ze haar opvatting ruimschoots ten uitvoer brengen in duo's met bassisten: de Noor Arild Andersen, Harvie Swartz en Cameron Brown.

Het boek is vlot geschreven, maar als de muziek ter sprake komt maakt de schrijfster veelvuldig gebruik van het oordeel van anderen, en dat is doorgaans gunstig. Opvallend vaak is daarbij de All Music Guide als bron gebruikt. Een meer gefundeerde visie van een Will Friedwald komen we bijvoorbeeld niet tegen. Ook het louter biografisch gedeelte wordt vaak onderbroken door opgetekende uitspraken van anderen en van Sheila zelf. Daardoor lijkt de tekst onnodig gerekt. Verder zijn er opsommingen, soms van dertig namen, die niets toevoegen. Als we na honderd pagina's chronologisch in de huidige tijd zijn aangeland, volgen er nog eens zes hoofdstukken, waarin een aantal kwesties wordt uitgewerkt, ook weer met overmatig veel citaten: discriminatie, educatie, de voorkeur voor een basbegeleiding, haar adoratie voor Charlie Parker. Het is allemaal veel van hetzelfde.

Onder de bijlagen bevinden zich: een overzicht van haar werk met alle gegevens, behalve de issuenummers, 'leadsheets' van vijf eigen composities, drie songteksten en een bibliografie. Het fotokatern, op dezelfde papiersoort afgedrukt, bevat portretten van familieleden, ontmoetingen met begeleiders en een meestal goedgehumeerde Sheila, met haar onafscheidelijke ponyhaar. Dat een portret van Duke Jordan ontbreekt is begrijpelijk, maar die van onder meer George Russell, Frank Foster en Mark Murphy waren passend geweest. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

KIM VERSTEYEN EN TIM FINOULST

First Time

RailNote Records

(www.kimversteynen.com,
www.timfinoulst.com)

Bezetting:

Kim Versteynen (voc),
Tim Finoulst (g).

Vocaliste Kim Versteynen (1984) is een jong Belgisch jazztalent. Ze beproefde tal van muzikale genres – koorzang, klassieke muziek, musical, pop en rock – en koos voor de cd 'First Time' voor de pure akoestische jazz. Ze maakte het album met eigen werk en dat van grote namen als Bacharach, David en Sondheim met het prijzengeld van het Concours Des Jeunes Talent 2013 in Dinant.

Versteynen won het concours met haar muzikale evenknie gitarist Tim Finoulst (1986). Hij schreef de melodieën voor drie liedjes op de cd, die door Kim werden voorzien van teksten. De twee werken organisch samen; er is geen hiërarchie. Meestal is de gitaarspeler de begeleider van de zangeres, maar deze Belgen kozen voor een coöperatie waarin beiden volledig tot hun recht komen. En terecht.

‘First Time’ is een oase van rust en beschaving.

'First Time' is een oase van rust en beschaving. Versteynens geschoolde geluid kenmerkt zich door een plezierig gebrek aan rauwheid. Te vaak kiezen jazz-zangeressen voor powerzang met r&b-riedels; Kim Versteynen gelukkig niet. Finoulst is een meester op de vierkante centimeter. Met ingehouden kracht is hij een melodische geweldenaar die en passant voor swingende ritmiek zorgt.

Natuurlijk is een duo fragiel. Versteynen refereert daar aan in de 'liner notes'. Live is ieder foutje direct hoorbaar, maar dat maakt het met zijn tweeën musiceren ook zo uitdagend. De twee bewijzen maar weer eens dat een goed nummer niet meer nodig heeft dan een gitaar en een stem. Tim Finoulst beschrijft het tweetal als een complete band en met die typering slaat hij de spijker op de kop.

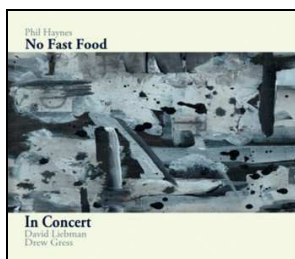
Hans Invernizzi

Bekijk het duo hier: <http://bit.ly/1Eo232m>

PHIL HAYNES NO FAST FOOD

In Concert

Corner Store Jazz

Bezetting:

Dave Liebman (ss, ts, fl),
Drew Gress (b),
Phil Haynes (d, comp).

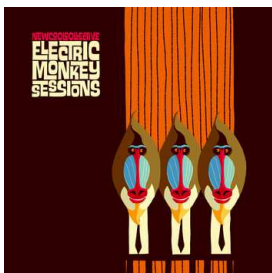
Dat matig bezette jazzclubs niet alleen in Nederland voorkomen, bewijst deze dubbel-cd. 'In Concert' werd opgenomen op locatie in Rochester, New York, en Milheim, Pennsylvania, en aan het applaus te oordelen luisterde er maar een handjevol mensen naar dit top trio. Want als het album iets bewijst, dan is het dat de thuisblijvers ongelijk hebben gehad. Drummer en bandleider Phil Haynes is een muzikale drummer die in balans is tussen traditie en vernieuwing. Met zijn subtiele brushes-werk swingt hij ouderwets, maar hij is ook niet te beroerd om de klankmogelijkheden van zijn drumstel te verkennen in stukken die grenzen aan de freejazz. Met bassist Drew Gress en saxofonist Dave Liebman heeft hij daarbij twee muzikale partners die eveneens ruim boven alle genrescheidingen staan. Subliem muziek maken met gevoel voor vorm en avontuur, daar is het deze heren om te doen. Haynes leverde het gecomponeerde materiaal dat slechts een uitgangspunt biedt voor improvisaties die hout snijden. De stemmingen wisselen van introspectief tot uitbundig en van behoedzaam tot energiek. De naam van het trio is perfect gekozen, want dit is geen muziek om weg te 'snakken', maar om uitgebreid voor te gaan zitten en heerlijk te tafelen.

Herman te Loo

Luister hier naar 'The Code':

<http://youtu.be/UkaFeEh6u4E>

NEW COOL COLLECTIVE
Electric Monkey Sessions
Dox Records

Bezetting:

David Rotchild (tp, flh, tb),
 Ben Herman (as, ss, fl),
 Rory Ronde (g),
 Willem Friede (keyb),
 Leslie Lopez (b),
 Joost Kroon (d),
 Frank van Dok (perc),
 Jos de Haas (perc),
 + Anton Goudsmit (g),
 Baba M'Begue (voc),
 Oumar Sow (g),
 Mamasou Conare (g),
 Alioune Seck (perc),

BEN SIDRAN
Blue Camus
Nardis

Bezetting:

Ben Sidran (p, voc),
 Ricky Peterson (Hammond),
 Billy Peterson (b),
 Leo Sidran (d),
 + Bob Rockwell (sax),
 Trixie Waterbed (background voc).

JAZZ OP DE PLAAT

De New Cool Collective (NCC) heeft het maar druk. Als bigband hebben ze met Guus Meeuwis een album met nostalgische Nederlandse popklassiekers gemaakt (zie elders in deze Jazzflits). En met acht leden hebben ze ook nog een nieuw eigen album opgenomen: 'Electric Monkey Sessions'. Daarop is NCC met een nieuw geluid een nieuwe weg ingeslagen. De ploeg is terug naar zijn 'roots' gegaan. Ze hebben het Orchestra Baobab uit Senegal weer eens op de draaitafel gelegd, de Columbiaanse Cumbia andermaal bestudeerd en films van Fellini bekeken en vooral beluisterd. Door die invloeden te combineren hebben ze een stap voorwaarts gemaakt. En - hoewel de titel van de cd misschien anders suggereert - de (meeste) elektronische effecten zijn thuisgelaten. Er wordt gewoon lekker gespeeld. 'Electric Monkey Sessions' is een feestje geworden.

‘**Er wordt lekker gespeeld op deze cd. Een feestje!**’

De cd eindigt verrassend met twee stukken lekkere Afrikaanse muziek, in 2012 opgenomen in Dakar. Ze worden met flair uitgevoerd, samen met vier Afrikaanse musici. Zelfs Anton Goudsmit doet op een track nog mee. De zang van Baba M'Begue geeft de muziek helemaal de lokale sound uit Senegal. De beide gastgitaristen weven hun spel daar onderdoor, geholpen door percussionist Alioune Seck.

Hessel Fluitman

Luister hier naar fragmenten van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=erOy49qXpD4>

Ben Sidran was rond 1970 lid van The Steve Miller Band. Eind jaren zeventig maakte ik via Muziekkrant Oor kennis met zijn album 'The Doctor Is In'. Een titel die verwijst naar de filosofische graad die de buitenissige pianist heeft. Doctor Sidran is op de achterkant van de elpee hoef achterover zittend op zijn bureaustoel afgebeeld, pittend en met zijn voeten op zijn bureau. Het ontbrak hem duidelijk niet aan zelfspot. Zo nu en dan draai ik de plaat nog wel eens. Er spreekt een eigen visie op de wereld uit.

'Blue Camus' is voor mij een hernieuwde kennismaking met Sidran, die in de loop van de jaren regelmatig cd's maakte. Hoewel zijn stem niet meer zo licht klinkt als indertijd, is zijn manier van zingen nog altijd onmiskenbaar Sidran. Hij heeft een zing-zeggende stijl. Sidran heeft ook nog steeds een kritische kijk op de wereld. De stukken op 'Blue Camus' zijn geïnspireerd door boeken als Albert Camus' 'L' Etranger' (het titelnummer), George Orwells 'Animal Farm' ('A is for alligator'), Garcia Lorca's 'Poet In New York' ('The king of Harlem') en Lewis Carrolls 'Alice in Wonderland' ('Wake me when it's over'). Steeds weer komt Sidran hoofdschuddend terug op de wreedheid, de absurditeit van het leven; wachtend op, zoekend naar een beetje menselijkheid. De muziek ligt dicht bij souljazz, vooral door het Hammondorgel van Ricky Peterson en het drumwerk van Leo Sidran. Een cd waarvan de teksten eigenlijk belangrijker zijn dan de muziek. Maar ja, wat wil je bij een filosofisch ingesteld mens.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=Eya9De1L3w4>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

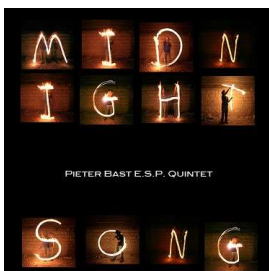
KALLE KALIMA & K-18
Buñuel De Jour
TUM Records

Bezetting:

Mikko Innanen (as, xaphoon, horn pipe),
 Veli Kujala (acc),
 Kalle Kalima (el-g),
 Teppo Hauta-aho (b, perc).

PIETER BAST E.S.P. QUINTET
Midnight Song
Buzz Music Records
 (www.pieterbast.nl)

Bezetting:

Michael Rörby (tb),
 Bert Lochs (tp, bu),
 Paul Maassen (p),
 Jasper Somsen (b),
 Pieter Bast (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Na 'Some Kubricks Of Blood' en 'Out To Lynch' maakt de Finse gitarist Kalle Kalima met zijn band K-18 nu een derde album om een groot filmregisseur te eren. Stanley Kubrick en David Lynch waren al langer favorieten, maar de Spaanse cineast Luis Buñuel kwam bij de Scandinaviër pas recentelijk in beeld. Hij haalde de achterstand snel in via de aanschaf van een dvd-box en nu is er dus een derde woordspelige titel, 'Buñuel De Jour'. Die verwijst naar diens 'Belle De Jour', zijn meesterwerk met Catherine Deneuve. Net als bij de vorige albums is het Kalima niet te doen om de oorspronkelijke filmmuziek te bewerken of een nieuwe score te schrijven. Het gaat hem om zijn eigen indrukken van de films, in muziek omgezet. En bij de surrealist Buñuel valt dan genoeg te halen aan curieuze contrasten, absurde wendingen en rauwe humor. In saxofonist Mikko Innanen, accordeonist Veli Kujala en bassist Teppo Hauta-aho heeft Kalima een hecht kwartet bij elkaar dat precies de flexibiliteit heeft om zijn hersenspinsels vorm te geven. En die variëren van vrolijke volksdeuntjes in 'The phantom of liberty' ('Le fantôme de la liberté') via bluesy scheurwerk in 'Los olvidados' tot collagepunk à la Dr. Nerve in 'The discreet charm of the bourgeoisie' ('La charme discret de la bourgeoisie'). 'Belle de jour' (de 'titeltrack') is een sensuele tango met een zwoele saxofoonmelodie, die af en toe ongenadig uit de bocht vliegt. Buiten de films om brengt Kalima ons een eerbetoon aan de regisseur zelf: 'El padre'. Die is voorzien van een spannende Mingusiaanse baslijn en een eindeloos herhaald, knagend saxofoonfiguurtje die samen zorgen voor ongemakkelijke 'suspense'. Genoege te beleven, en wie de films niet kent, mag ze er zelf bij bedenken.

Herman te Loo

Luister hier naar 'The phantom of liberty':
<http://bit.ly/1xgJq1f>

Drummer Pieter Bast (50) nam er zijn tijd voor om zijn eerste cd als componist en bandleider op te nemen. De in Frankrijk geboren slagwerker, die in Brussel en Tilburg werkzaam is als docent, is als sideman te horen op tientallen albums van bekende jazznamen, maar waagt nu pas de sprong naar een zeer persoonlijke uiting met zijn E.S.P. Quintet.

De afkorting staat voor European Standards Project. Bast heeft de niet geringe taak op zich genomen de basis te leggen voor een Europees Songbook, vergelijkbaar met het overbekende American Songbook. Hoewel ook in ons werelddeel onnoemelijk veel mooie jazz wordt gecomponeerd, is er nergens een lijst met klassiekers te vinden waarmee Europa zich op de jazzkaart heeft gezet.

Met Paul Maassen op Fender Rhodes en Jasper Somsen op contrabas heeft Bast zowel melodisch als qua pure begeleiding prima kerels in de gelederen. De titels op 'Midnight Song' klinken, zoals te verwachten viel, niet Amerikaans. Eerder zoals het werk van de hedendaagse bigbands aan deze kant van de oceaan: modern, compact en swingend.

De negen nummers die op 'Midnight Song' staan, zijn alle de moeite waard, mede dankzij een bescheiden elektronica-component. Met Michael Rörby op trombone en Bert Lochs op trompet en bugel kent de groep een prominente, originele en welluidende frontlinie. Bast zou graag zien dat zijn stukken en die van Lochs en Somsen standards worden, maar of dat gebeurt moeten we afwachten.

Hans Invernizzi

JAZZ OP DE PLAAT

NEIL COWLEY TRIO

Touch And Flee

Naim

Bezetting:

Neil Cowley (p),
Rex Horan (b),
Evan Jenkins (d).

Sommige cd's hebben alles wat ze moeten hebben. Dit is er zo één. Sterke musici, overtuigende composities en een ronduit excellente geluidskwaliteit. Wat wil je nog meer?

De Britse pianist Neil Cowley is de aanvoerder van het trio dat met 'Touch And Flee' haar zesde album maakt. De opnames vonden plaats in de bekende RAK-studios in Londen. Daar zijn al heel wat Engelse artiesten opgenomen onder wie zangeres Adele, wier hit 'Rolling in the deep' begeleid werd door Neil Cowley. Het is al geruime tijd duidelijk dat Cowley's opvattingen over het pianotrio behoorlijk onconventioneel zijn. Hoewel klassiek geschoold mijdt hij geen enkele stijl of invloed. Alle negen werken op de cd zijn van Cowley. Hij heeft een oneindige stream aan ideeën. Soms gedurfd, uitdagend, meanderend, maar altijd zorgvuldig en boeiend. Met een perfecte balans tussen intensiteit en sensitiviteit.

De drie instrumentalisten zijn echte muzikale karakters. Met een krachtige eigen stem, elkaar perfect en op het juiste moment complementierend. Zoals een zwerm spreeuwen 's avonds, aan het begin van de herfst, collectief dezelfde wendingen maakt, alsof ze gedreven worden door één gedachte. Let vooral op de uiterst eigenzinnige bassist Rex Horan. Zijn opvallende lichamelijke kenmerken zijn afgebeeld op de hoes: een close-up van zijn baard en een tatoeage op zijn arm.

Drummer Evan Jenkins speelt prachtig, vooral op 'Kneel down', het openingsnummer. Hij is onderworpen én dominant, met een super klinkende bass-drum. 'Sparkling' is transcenderend, alsof Ludovico Einaudi in de coulissen glimlachend staat mee te luisteren. 'The art' is de korte, trage en ontroerende afsluiter op een sterk galmende vleugel. Deze track zou het goed doen bij de aftiteling van een dramatische film, waarbij je verbluft in het donker achterblijft. Een minpuntje van het album is de geringe speelduur: slechts 36 minuten. Maar mocht ik onverhoopt op een onbewoond eiland terecht komen, dan graag met deze cd!

Peter J. Korten

Bekijk het trio in 'Sparkling': <http://bit.ly/1t7oYbU>

MÂÄK

Nine

W.E.R.F.

Bezetting:

Laurent Blondiau (tp, bu),
Michel Massot (tu, euphonium),
Guillaume Orti (as, ss, c-ss),
Jeroen Van Herzele (ts, ss),
João Lobo (d).

Hoewel de naam anders doet vermoeden is dit nieuwe album van het Belgische Mâäk pas het zevende van de groep (en het tweede onder de nieuwe, afgekorte naam). Na een project met Hongaarse gasten ('Buenaventura') is 'Nine' weer een cd in de vijfokkoppige basisbezetting. De titel slaat op een compositie van trompettist Laurent Blondiau die een serie ritmes en tegenritmes bouwt op een 9/8 maatsoort. Ritmische complexiteit is een van de vaatjes waaruit Mâäk tapt, want de groep brengt opnieuw een eclectisch brouwsel dat altijd lekker het oor in glijdt zonder concessies te doen aan de smaak van het grote publiek. De heupwiegende tuba van Michel Massot en het lichtvoetige slagwerk van João Lobo leggen veelal de basis voor de dansante stukken die de hoofdmoot van 'Nine' vormen. In het verleden hadden dergelijke composities nogal eens Afrikaanse wortels, maar nu doet de muziek toch eerder Europees aan. Verrassend is ook het arrangement van Freddie Hubbards 'Up jumped spring', van de hand van saxofonist Guillaume Orti, die er een chorus van de Hongaarse gitarist Gábor Gadó in verwerkte, een complex stukje tegendraadsheid, met tenslotte de blazers die als een mini-bigband de jazz toch nog boven water halen.

Herman te Loo

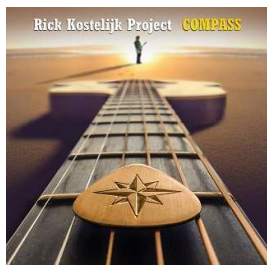
Bekijk het kwintet hier: <http://vimeo.com/91611256>

RICK KOSTELIJK PROJECT

Compass

Eigen beheer

(www.rickkostelijk.com)

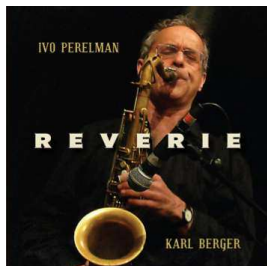
Bezetting:

Rick Kostelijk (g, el-g),
Peter Habraken (kl),
Bert van den Brink,
Marius van den Brink (p),
Phaedra Kwant (bg),
Janco van der Kaaden (perc),
Arno van Nieuwenhuize (d).

IVO PERELMAN/KARL BERGER

Reverie

Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Karl Berger (p).

JAZZ OP DE PLAAT

Gitarist Rick Kostelijk uit Almere is een jonge hond op verkenning. Op zijn eerste cd 'Compass' doet hij dat samen met gerenommeerde namen uit de vaderlandse jazz en laat hij zien wat hij in huis heeft als gitarist met tien eigen stukken, waarin hij symfonische rock, latin, pop, klassiek, jazz en fusion combineert.

Kostelijk heeft in zijn jeugd goed geluisterd naar de popmuziek van de jaren tachtig en negentig en je hoort in zijn spel invloeden van gitaargiganten als Jan Akkerman, Pat Metheny, Jeff Beck en Joe Satriani. Maar er is ook ruimte voor klassiek getint werk op akoestische gitaar, geïnspireerd door Andrés Segovia, met smaakvolle klarinetpartijen van Peter Habraken.

Rick Kostelijk houdt niet van half werk. Zijn composities met pittige grooves en stevige percussie zitten melodisch slim in elkaar. Kostelijk gaat niet door het lint maar geeft zijn elektrische klank wel een lekker overstuurd randje. Als tegenwicht speelt hij subtiel op zijn akoestische gitaren. Hoort allemaal bij het zoeken naar een eigen stijl.

Kostelijk is een vaardige en inventieve gitarist, maar kan nog niet bogen op een direct herkenbaar eigen geluid. Dat maakt 'Compass' niet minder aantrekkelijk. Het is een met liefde opgenomen album waarop de projectleden hecht samenwerken om Kostelijk tot zijn recht te laten komen. Een hoogtepunt van goede smaak is het met pianobegeleiding van Bert van den Brink vastgelegde 'The purpose of love'.

Hans Invernizzi

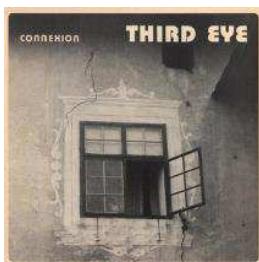
Bekijk een promo van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=zyUxmRbb88A>

In april 1989 verscheen het eerste album onder eigen naam van de Braziliaanse New Yorker Ivo Perelman. Dat kunnen we overigens heel letterlijk nemen, want de plaat heette simpelweg 'Ivo'. We zijn nu 25 jaar verder, en de tenorsaxofonist heeft zo'n vijftig albums op zijn naam staan. Op het nieuwste, 'Reverie', kijkt hij bepaald niet terug, maar weer vooruit, zoals we van hem gewend zijn. Als duopartner koos hij voor een icoon uit de nieuwe muziek van de jaren zeventig: Karl Berger. De vibrafonist was destijds een van de drijvende krachten achter de Creative Music Studio in Woodstock. Tegenwoordig speelt hij piano, maar zijn vibrafoonverleden is in zijn spel terug te horen. Van vier stokken naar tien vingers betekent voor Berger een spaarzame stijl, waarin regelmatig gaten vallen en de klassieke virtuositeit zorgvuldig uitgebannen is. Perelmans insteek is daarom behoedzamer van aard dan de hemelbestormende Ayler-orkanen uit zijn vroege jaren. Maar gezien de meest recente platen uit zijn oeuvre is deze nieuwe ontwikkeling niet verwonderlijk. Steeds vaker kiest hij de laatste jaren voor lyriek en romantiek, zonder overigens zijn idioom ingrijpend aan te passen. De oerschreeuw komt niet meer uit de krochten van zijn saxofoon, maar 'zoetgevooid' is evenmin een kwalificatie die op zijn spel van toepassing is. Wel is 'Reverie' de meest verstilde plaat in zijn oeuvre. De titel is volkomen raak, net als de tracktitels, zoals 'Contemplation', 'Pensiveness' en 'Placidity'. Perelman en Berger voeren een elegante dans uit, waarbij de heren om beurten leiden. Ze laten elkaar de ruimte om zich te ontplooien, dagen elkaar uit en houden de bedachtzame sfeer subliem in stand. Wie het tweetal aan het werk hoort, zal verbaasd zijn dat ze elkaar nog nooit eerder (muzikaal of anderszins) hadden ontmoet.

Herman te Loo

THIRD EYE
Connexion
 Sonorama

Bezetting (o.a.):

Gerd Dudek (ts, fl), Frank Köllges (d),
 Steve Boston (conga's).

WADADA LEO SMITH
The Great Lakes Suite
 TUM Records

Bezetting:

Wadada Leo Smith (tp),
 Henry Threadgill (as, fl, bfl),
 John Lindberg (b),
 Jack de Johnette (d).

Luister hier naar 'Lake Superior':

<http://bit.ly/11kOIEs>

JAZZ OP DE PLAAT

Third Eye was van oorsprong een Nederlands pianotrio, dat door de Duitse bassist Ari Haurand werd omgevormd tot een internationaal sextet. 'Connexion' was de tweede elpee van de zes en werd in 1977 uitgebracht in een oplage van 'slechts' zeshonderd stuks. Een jaar geleden is het album bij Sonorama opnieuw verschenen, op zowel elpee als cd. Voor die heruitgave kon het Duitse label beschikken over de mastertapes. Third Eye speelde eclectische, groovende jazz. Moderne tijdloze jazz bovendien. Al gaan de zes niet zo ver als de geïmproviseerde jazz van de groepen van drummer Pierre Courbois, of van Miles Davis uit die tijd. Bepalend voor het geluid is het werk van saxofonist Wilton Gaynar, maar ook dat van Ali Haurand op zijn Van Zalinge-bas. En laten we het eigenwijze toetsenwerk van de in 2012 overleden Rob van den Broeck niet vergeten. De genoemde drie groepsleden maken de muziek verrassend en spannend, en houden het toegankelijk.

Hessel Fluitman

De vijf grote meren in het grensgebied tussen de Verenigde Staten en Canada vormen het grootste zoetwatergebied ter wereld. Trompettist/componist Wadada Leo Smith wilde eer betonen aan deze levensbron en stelde een kwartet samen met musici die in het merengebied opgroeiden: saxofonist/fluitist Henry Threadgill en drummer Jack de Johnette komen allebei uit Chicago en bassist John Lindberg groeide op in Detroit. Zelf komt Smith uit Mississippi, maar bracht een belangrijk deel van zijn muzikale leven door in Chicago. Die stad is hoorbaar in 'Lake Michigan', niet in de vorm van een verklanking of symfonisch gedicht, maar in muzikale referenties. We horen in dit openingsstuk muziek die geïnspireerd is door de AACM, het muzikale broeinest waarin zowel Smith als Threadgill hun eerste faam opdeden. Het stuk is tekenend voor de opbouw van deze 'Great Lakes Suite': verschillende thema's en secties, maar ook voldoende ruimte voor improvisaties. En dat laatste is aan deze muzikale reuzen natuurlijk toevertrouwd. Het is mooi om Threadgill weer eens ruim uit te horen pakken, omdat hij zich in zijn eigen groepen vooral als componist opstelt en zijn bandleden relatief meer soloruimte geeft. Je hoort hem hier echter in zijn solo's immer denken als een componist en beslissingen nemen die je als luisteraar meevoeren 'where no man had gone before'. Maar het is niet alleen Threadgill die als improvisator een genot is om naar te luisteren. Het viertal levert stuk voor stuk muzikale inventies die smaakvol, elegant en subtiel zijn, maar ook exuberant, spannend en soms zelfs gevaarlijk. Bij alle goede jazzensembles is het een cliché om te zeggen dat de leden muzikaal gelijkwaardig zijn, maar bij dit viertal is dat absoluut het geval. Het intuïtieve spel bereikt een zelfde niveau als 's werelds beste strikkwartetten en met dat gegeven is het onvoorstelbaar dat de vier heren nog nooit in deze samenstelling met elkaar hadden gespeeld. Wat op papier een 'dream team' lijkt, blijkt dat dus in de praktijk ook te zijn. Het maakt 'The Great Lakes Suite' na het magistrale 'Ten Freedom Summers' een nieuw hoogtepunt in het toch al niet misselijke oeuvre van Wadada Leo Smith. Overigens besloot Smith om een zesde meer toe te voegen aan de vijf grote: 'Lake St. Clair'. Hij droeg het suitedeel op aan saxofonist Oliver Lake. Want 'Oliver Lake is also a great Lake,' aldus Henry Threadgill in een opmerking aan Smith tijdens het compositieproces.

Herman te Loo

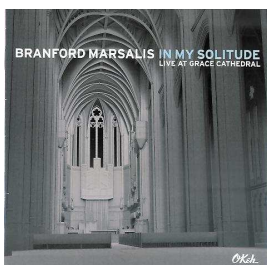
**SATOKO FUJI
ORCHESTRA NEW YORK
Shiki**
Libra Records

Bezetting:

Natsuki Tamura, Herb Robertson, Steven Bernstein, Dave Ballou (tp), Curtis Hasselbring, Joey Sellers, Joe Fiedler (tb), Oscar Noriega, Briggan Krauss (as), Ellery Eskelin, Tony Malaby (ts), Andy Laster (bars), Satoko Fuji (p, cond), Stomu Takeishi (bg), Aaron Alexander (d).

**BRANFORD MARSALIS
In My Solitude
Live At Grace Cathedral**
Okeh

Bezetting:

Branford Marsalis (ss, as, ts).

JAZZ OP DE PLAAT

De titel van dit album, 'Shiki', is Japans voor 'de vier jaargetijden'. Hoewel het titelstuk een lange suite is, is er geen één-op-één-relatie tot de vier seizoenen, zoals bij Vivaldi's klassieke hit. De compositie van bandleidster en pianiste Satoko Fuji is intuïtief van aard. Wel worden in de loop van het stuk diverse sferen en gemoedstoestanden doorlopen. Van de zen-achtige opening waar de individuele stemmen zich losmaken uit de wolk van blazersklanken tot de extatische uitbarstingen halverwege, en de meeslepende ensemblepassages à la Charlie Haden's Liberation Music Orchestra.

‘**Fuji beschikt over een formidabel orkest.**’

Fuji heeft een formidabel orkest tot haar beschikking met het allerbeste wat de New Yorkse downtown-scene aan muzikanten te bieden heeft, zoals trompettist Steven Bernstein en de saxofonisten Ellery Eskelin en Tony Malaby. Ze komen graag opdraven voor de uitdagende composities en de ruimte die de Japanse haar bigband biedt. Na het indrukwekkende titelstuk volgen nog het hymne-achtige 'Gen Himmel' (dat ze onlangs ook op een soloalbum zette) en het hilarische 'Bi ga do da'. In het laatste stuk, geschreven door echtgenoot en trompettist Natsuki Tamura, zijn de bandleden ook ritmisch vocaal bezig. De titel is dus een pure onomatopoeie.

Herman te Loo

'In My Solitude', een solo-cd van saxofonist Branford Marsalis, werd in 2012 live opgenomen in Grace Cathedral in San Francisco. De cd-titel refereert aan Duke Ellington die in 1965 in deze kerk zijn eerste 'Sacred Concert' speelde. De cd bevat geen werk van Ellington, wel een nummer van Steve Lacy, van Hoagy Carmichael ('Stardust'), een sonate van Bach, een improvisatie van de Japanse componist Ryo Noda en een toegift van Joseph Henry Hamilton (het liedje waarmee de Carol Burnett Show altijd eindigde). De andere zes nummers zijn vrije improvisaties van Marsalis.

De cd duurt ruim een uur, het concert nog langer omdat Marsalis per ongeluk twee keer 'Stardust' speelde. De eerste reactie bij het beluisteren van de cd is 'knap', maar tegelijk komt de vraag op of zo'n saxofoonconcert thuis op de bank net zo overkomt als zittend in een kerk. Hier knaagt de twijfel en niet alleen bij mij. Zelfs in het cd-boekje worden twijfels geuit: "I think you're going to like the record. It is not an hour of elevated abstract art gallery tedium or an epic of narcissistic noodling. (...) When might you want to go back to it and listen again?"

Tja, geen twijfel over de muzikaliteit, de oprechtheid en de serieuze improvisaties die zeker geen doelloos gefriemel zijn. Wel over het feit dat ik me kan voorstellen dat je meer onder de indruk bent als je er echt bij bent, dan thuis waar de concentratie die vereist wordt maar door weinigen een uur lang opgebracht kan worden.

Dat alles neemt niet weg dat hoe moeilijk toegankelijk ook, Marsalis formidabel speelt en improviseert. 'In My Solitude' is daarmee een cd die voor degenen die bereid zijn intensief te luisteren een goudmijn is van schoonheid en muzikale ideeën. Als je dat niet kunt of wilt opbrengen is een Marsalis-cd met ritmesectie aan te bevelen.

Tom Beetz

GUUS JANSSEN
De Buitenbocht (dvd/cd)
 Attacca

JAZZ OP DE PLAAT

Filmmaakster Jellie Dekker maakte (met haar man, opnametovenaar Dick Lucas) al eerder fraaie documentaires over Nederlandse jazz-iconen als Misha Mengelberg ('Afijn') en Han Bennink ('Hazentijd'). Met 'De Buitenbocht' portretteert ze componist en pianist Guus Janssen op even effectieve wijze. Een rode draad door de film is de band tussen de broers Guus en Wim, en de laatste is behalve als drummer ook nadrukkelijk als beeldend kunstenaar aanwezig. We zien Wim in het begin een fietser tekenen (met de uiterlijke kenmerken van zijn broer) die als animatie tot leven komt. De echte Guus zien we ook op de fiets in het duingebied bij zijn geboorteplaats Heiloo. Heel veel Nederlander kan het niet. Het verhaal over de jeugd van de broers in Heiloo leidt ook naar de Rooms-katholieke kerk, waar Guus als 15-jarige zijn eerste geld verdiende als organist. Daar hoorde hij de parochie zingend achter elkaar aan sjokken, vertragen en versnellen. Het leverde hem een levenslange fascinatie op voor muziek waarmee iets vreemds aan de hand is.

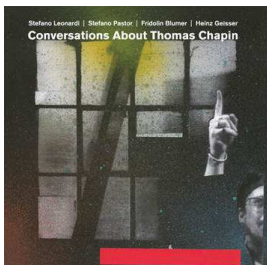
‘ **Guus Janssen noemt zich een 'minor poet'.** ’

Een andere kerningrediënt die Janssen in zijn eigen muziek onderkent, is die van de motoriek. Veel van zijn werk bevat dansvormen, zoals ook het orkestwerk 'Ballroom rithmix' dat hij als synthesizersolist en componist repeteert met de Radio Kamer Filharmonie, en dat in zijn geheel op de cd staat die ook in dit pretpakket zit. Janssen vertelt in dit verband ook over de compositieopdracht die hij in 1988 voor het NOS/Meervaart Festival schreef, 'Dancing series'. Een van de stukken daarin is een jive die hij opdroeg aan het beroemde renpaard Jojo Buitenzorg. Het dier was dermate snel en behendig dat het ervoor koos om vaak de buitenbocht te nemen en dan alsnog als winnaar aan de streep te komen. Het is een strategie die Janssen zelf muzikaal vaak aanwendt om zijn fenomenale techniek te temperen. Hij legt zich graag beperkingen op en neemt aldus de muzikale buitenbocht. Vandaar dus de titel van de documentaire. Gevraagd naar het ontbreken van 'grote emoties' in zijn werk noemt Guus Janssen zich een 'minor poet', een dichter die het zoekt in de waarneming van en ontroering voor kleine dingen. Hij geeft als voorbeeld het fenomeen een-nachts ijs. De breekbaarheid van het vlieslaagje over het water kan hem enorm ontroeren, maar het zijn niet de emoties van grote en vet aangezette gevoelens. Het is inderdaad een kernachtige analyse van zijn eigen werk, dat de luisteraar eerder een glimlach of pretoogjes zal bezorgen dan kippenvel en tranen. Maar is dat niet een even waardevol gevoel?

De dvd bevat twee extra's in de vorm van een uitvoering van 'Blue, red and yellow notes' door het Mondriaan Kwartet en 'Enkele volzinnen', uitgevoerd door sopraan Lenneke Ruiten en pianist Thom Janssen. Vooral het eerste stuk is fascinerend, omdat de componist zelf als VJ beelden van het schilderij 'Victory boogie woogie' van Piet Mondriaan manipuleert. Hierbij toont hij aan wat een enorm ritmisch en muzikaal doek dit is. De cd biedt naast het genoemde 'Ballroom rithmix' ook nog Janssens vioolconcert (met Mark Feldman als solist bij het Radio Filharmonisch Orkest o.l.v. Micha Hamel), 'Four songs' (met het Metropole Orkest o.l.v. Jurjen Hempel en de Chinese shengspeler Wu Wei) en 'Vrije tijd' (met de componist als pianosolist bij het ASKO Schönberg Ensemble o.l.v. Reinbert de Leeuw).

Herman te Loo

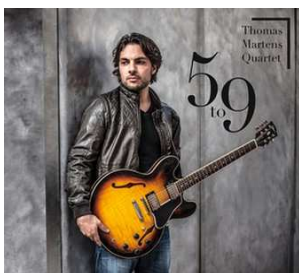
**LEONARDI/PASTOR/BLUMER/
HEINZ GEISSER**
Conversations About Thomas Chapin
Leo Records

Bezetting:

Stefano Leonardi (fl, afl),
Stefano Pastor (v),
Fridolin Blumer (b),
Heinz Geisser (d).

THOMAS MARTENS QUARTET
5 To 9
Eigen beheer

Bezetting:

Volker Winck (ts),
Thomas Martens (g),
Sven Happel (b),
Onno Witte (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Zestien jaar na zijn dood echoot de muziek van saxofonist/fluitist Thomas Chapin nog steeds na. Na Eric Dolphy en Roland Kirk was hij een van de belangrijkste vormgevers van de fluit als jazzinstrument. De Italiaan Stefano Leonardi heeft dat ook goed begrepen en hij heeft bovendien een uitstekend begrip waar Chapin muzikaal voor stond, net als zijn compagnons op dit album, violist Stefano Pastor en de Zwitsers Fridolin Blumer (contrabas) en Heinz Geisser (drums). De open muzikale geest van Chapin smeedde een eigen wereld waarin straight-ahead jazz net zo goed een plaats had als vrije improvisatie en avant-gardistische noise. Het ging de Amerikaan om emotie en communicatie en dat horen we terug op 'Conversations About Thomas Chapin'.

‘ **Leonardi begrijpt goed waar Chapin voor stond.** ’

Het titelstuk, met zijn kalme, warme puls en de citaten van Chapins wonderschone 'Night bird song' zet de toon voor de rest van de plaat, waarop ook ruimte is voor de meer funky kant van de Amerikaan en één 'cover', in de vorm van 'Anima'. Verder werden alle stukken aangedragen door de twee Italianen, met het toepasselijk getitelde 'The melody remains' als ontroerende uitsmijter. Hierin benadert Pastor bijna het altsaxgeluid van de man die ze dit gevoelvolle eerbetoon terecht hebben gegund.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Stefano Leonardi:
<http://www.stefanoleonardi.it>

Wat kan een mens toch op het verkeerde been gezet worden. Bij de eerste beluistering van het debuutalbum van de jonge Brabantse gitarist Thomas Martens noteerde ik dat de saxofonist nog wel een stuk mag groeien in zijn spel. Bij nadere bestudering van de bio op de site van Martens blijkt tenorist Volker Winck een Duitser met een forse staat van dienst te zijn. Desalniettemin blijft bij herhaald beluisteren de Duitser het qua inventiviteit en avontuur niet te halen bij de frisheid in het spel van de leider van het kwartet.

‘ **Gitarist Thomas Martens heeft een stevig sound.** ’

Martens heeft een stevige sound die gedrenkt is in zowel (blues)rock als jazz en dat plaatst hem in de hoek van John Scofield. Het titelnummer, waarmee het album '5 To 9' uit de speakers dendert, doet denken aan The Ploctones in z'n rauwe energie. Maar Martens kiest niet alleen maar voor spierballenmuziek. Hij durft het rustig aan om een gevoelige ballad te spelen op akoestische gitaar ('She moves me'), misschien op het randje van sentimenteel, maar net goed. Het album is hierdoor aardig in balans, al zijn misschien niet alle composities even sterk. Blijft de vraag waarom die Duitse veteraan hier tenor speelt. De solo's van Winck zijn voorspelbaarder dan veel van Martens' getalenteerde leeftijdsgenoten op de Nederlandse conservatoria.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van '5 To 9':
<http://www.thomasmartensmusic.com/music/>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

EEF VAN ACKER QUARTET

Shaping Memories

Eigen beheer

Bezetting:

Eef van Acker (voc),
Bram Weijters (p),
Janos Bruneel (b),
Jelle van Giel (d).

FRANS HEEMSKERK

Persona

Eigen beheer

Bezetting:

Frans Heemskerk (p, Rhodes,
Hammond & Moog),
Jeroen Vierdag (el.b),
Jeroen Zange (d).

GUUS MEEUWIS & NEW COOL COLLECTIVE BIG BAND

Hollandse Meesters

Universal

Bezetting (o.a.):

David Rockefeller, Jan v Duikeren (tp, flh),
Kees Adolfsen, Bart Lust (tb), Ben Herman
(as, bars, voc), Miguel Martinez (as),
Efraim Trujillo (ts).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Eef Van Acker is als multi-talent al jaren actief in de Belgische muziekwereld. Als zangeres en als (klassiek) klarinettist. Ook is ze dirigent, speelt piano en weet goed om te gaan met saxofoon en trombone. De afgelopen tijd heeft Van Acker zich vooral op haar zangcarrière geworpen. Ze studeerde onder anderen bij Fay Claassen in Rotterdam. Op haar cd 'Shaping Memories' is ze 'het zoeken' voorbij. Met zoveel muzikale bagage hoeft ze ook geen kunstjes meer te maken om te bewijzen dat ze 'goed' is. Ze kan een ballad zingen.

Haar eigen composities zijn logisch en natuurlijk, terwijl ze compositorisch niet over platgetreden muzikale paden loopt. Ze is als zangeres volkomen thuis in haar composities, staat voor haar eigen songs. Als herkenningspunten heeft ze de standards 'On the street where you live' en 'Love me or leave me' opgenomen. Echter gearrangeerd naar haar eigen wens. De songs klinken daardoor lekker anders, veel lichter. Ook Bert Joris leverde een stuk, waarvoor Van Acker een tekst schreef. Daar hoor je duidelijk andere inzichten van componeren. Maar even mooie zang.

Hessel Fluitman

Luister hier naar fragmenten van de cd:

<http://www.eefvanacker.com/audio/>

Het regent het afgelopen jaar cd's van (nieuwe) piano-trio's. Onder anderen Wolfgang Maiwald, Joost Swart, Erik Vermeulen en Michiel Buursen vroegen uw aandacht. 'Persona' van Frans Heemskerk lijkt in eerste instantie perfecte 'late night'-muziek te gaan voorschotelen. Mede door het gebruik van de elektronisch aangestuurde instrumenten (Fender Rhodes, Hammond, de Moog) en door het trage tempo, klinkt het begin van de cd namelijk erg artificieel. Echter in de loop van de cd wordt de muziek pittiger doordat de funk de kop opsteekt. Dan krijgt de muziek ook vaart. In 'Mais non!' soleert Jeroen Vierdag op zijn elektrische bas. In 'Beyond the ocean' krijgt hij daar nog een keer gelegenheid voor. Dan heeft zijn werk echter wat minder 'bite'. Aan mij is 'Persona' niet echt besteed. Ik vind de muziek te gecontroleerd.

Hessel Fluitman

Luister hier naar track 1: <http://bit.ly/1ybOJw6>

Voor 'Hollandse Meesters' namen de New Cool Collective Big Band en zanger Guus Meeuwis een reeks oude Nederlandstalige popklassiekers op. De plaat kwam meteen op één in de Album Top Honderd binnen. Het is leuk om 'Zeven dagen lang' van Bots eens te horen met een mooi bigband-arrangement. Of 'Is dit alles' (Doe Maar), 'Sammy' (Ramses Shaffy) of 'Bestel mar' van Rowwen Heze. Jammer dat Meeuwis in de ballad 'Het dorp' zijn stem niet echt in bedwang heeft. Hij zingt het niet zo strak als Wim Sonneveld het ooit deed. 'Lente me', het ultieme liefdesliedje van Toon Hermans voor zijn overleden vrouw, is het verrassende en ontroerende hoogtepunt van deze verzameling. 'Hollandse Meesters' is een 'poppy'-album, ondanks de inbreng van de New Cool Collective. Big Band, gefeliciteerd met de eerste plaats, maar het is Guus Meeuwis die verkoopt.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=qvn6gEZtmDg>

JAZZ OP DE PLANKEN

MEDESKI, SCOFIELD, MARTIN & WOOD

Bezetting:

John Scofield (g),
John Medeski (keyb),
Chris Wood (b),
Billy Martin (d).

Datum en plaats:

7 november 2014,
De Muze, Heusden-Zolder.

Het tijdelijke kwartet Medeski, Scofield, Martin & Wood gaf een uitzonderlijk concert in het ex-mijnwerkers-dorpje Heusden-Zolder, om nadien verder de grote steden Zagreb, Athene en Parijs te bekoren. Jazz verkent haar grenzen! Eindelijk beweegt er wat in het povere Limburgse jazzlandschap. De samenwerking tussen de verschillende cultuurhuizen mondde uit in een platform (jazz.cultuurplatform.be/motivesforjazz), dat kwalitatieve jazz naar het publiek wil brengen. En met succes. De Muze was uitverkocht en het publiek verkocht. Nog voor de start van het concert waren alle

exemplaren van 'Juice', de cd van het viertal, al zo goed als van eigenaar veranderd en moest de rest zich tevreden stellen met de volledige live-uitvoering van het digitale relikwie. Eerste stelregel: probeer je publiek te boeien met onaardse klanken, kakaofonisch uitgevoerd om daarna rustig te evolueren naar een melange van ge-orkestreerde chaos. John Medeski componeert een amalgaam van jazz, funk, blues en, zoals hij het zelf benoemt, avant-noise en is duidelijk de drijvende kracht op piano en hammond-orgel. Het orgel bepaalt in zijn composities heel dikwijls het ritme en de dynamiek, waardoor de andere instrumenten verplicht zijn te volgen. Fenomenaal virtuoos hoe hij gleed over de toetsen en in de jazzinterpretatie van 'Light my fire' die van wijlen Ray Manzarek (The Doors) overtroefde.

Tweede stelregel: geef iedere muzikant voldoende speelruimte. Waarom er zo veel gesoleerd wordt in jazz blijft voor mij nog steeds een raadsel. Is het echt eigen aan het genre of komt de ego-trippery sneller bovendrijven? Wel kwam tijdens de al dan niet summier begeleidde solo's tot uiting dat Chris Wood, stammende uit een muzikale familie (vader trad op met Joan Baez), op bas

...vervolg in de rechterkolom

John Scofield viel in het begin wat tegen. (Foto's: Jean Schoubs)

(gitaar+contrabas) tot één der grootste ter aarde behoort. De dynamiek en snelheid waarop hij zijn contrabas bepotelde op een weinig gehoorde melodische wijze, die dus de ritmiek oversteeg, getuigde van grote kunst.

Derde stelregel: nodig een gastmuzikant uit, dat verrijkt het instrumentarium en de composities (en trekt publiek). John Scofield is sedert de jaren zeventig bekend geworden door zijn elektrische jazzfusion en de optredens met Herbie Hancock, Chick Corea, Bill Frisell enz. Maar hij stelde mij wat teleur het eerste uur. Was het de vermoeidheid, stramheid in de vingers, overwicht van orgel? Het duurde vrij lang voor hij echt vrij spel kreeg en het houterige pikken van de noten kon laten overgaan in vloeiende al dan niet geïmproviseerde partijen.

Vierde stelregel: maak het een beetje toegankelijk. Een beetje jammerlijke vaststelling dat zulke hoogopgeleide muzikanten zich toch af en toe laten verleiden tot wat 'riddles' uit bekende popnummers. De intro van 'Louie Louie' van The Kinks gebruiken of als bis-nummer het 'slowerige' 'The times they're a changing' van Bob Dylan, neen dat is echt geen meerwaarde, integendeel.

Betrokkenheid creëer je door een sfeer op te roepen. En laat ons dan 'last but not least' het inventieve slagwerk van Billy Martin eens belichten. Ik heb zelden zoveel rijkelijke klanken van een slagwerker gehoord. Zijn solo's troffen in het hart, niet door hard maar door ingetogen en bescheiden zijn kunst over te brengen en aanstekelijk te werken op zijn collega's. Subliem. Het was een schitterend concert, boeiend van begin tot einde, een bewijs dat jazz meer is dan wat 'gefreak' in de marge. Een streling voor het oor door een muzikale fusion. Medeski, (Scofield), Martin & Wood wijzen de weg van onze muzikale evolutie.

Marino Serdons

JAZZ OP DE PLANKEN

NOVEMBER MUSIC

Datum en plaats:

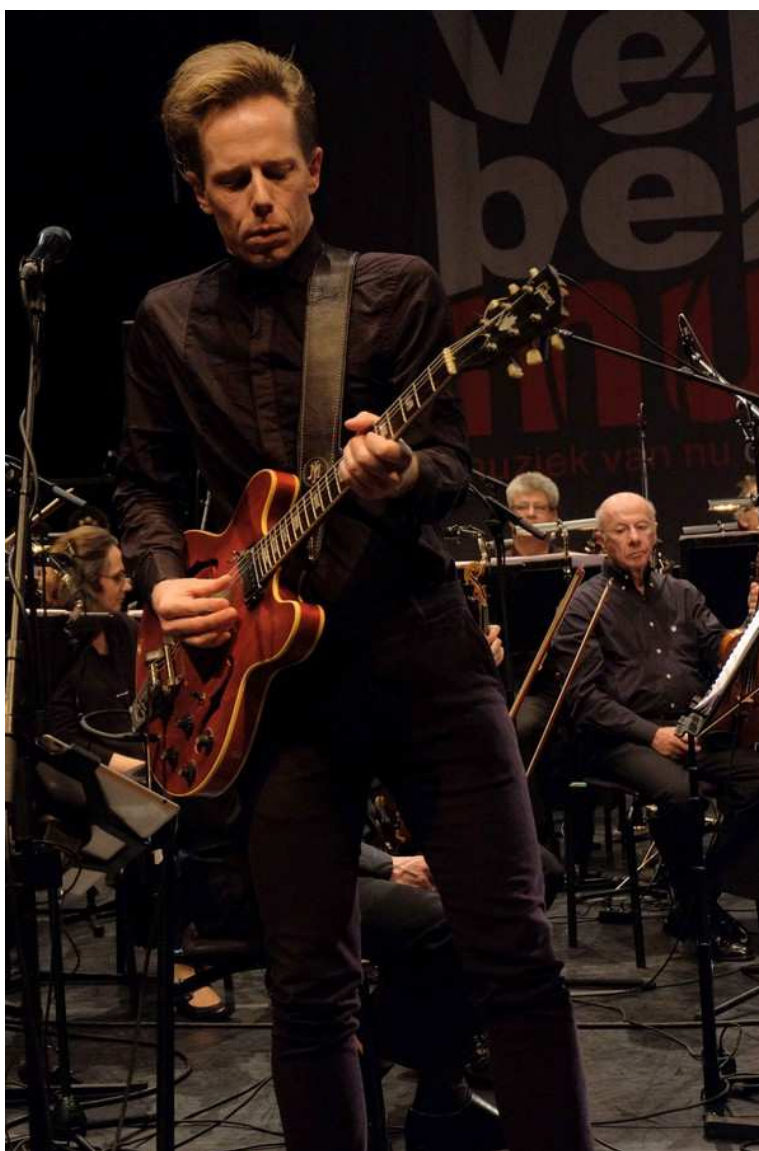
5 - 9 november 2014,
Den Bosch.

Wie dit stuk leest zal wellicht de indruk krijgen dat November Music een jazzfestival is. Dat is niet het geval. November Music is een vijfdaags festival waarbij de muren tussen de verschillende soorten muziek en zelfs tussen muziek en andere kunstvormen worden geslecht. Dit festival dat sinds 1993 een tamelijk verscholen bestaan leidde is inmiddels uitgegroeid tot een begrip, zodat alle zalen goed gevuld waren en vaak uitverkocht. November Music zoekt niet de grenzen op maar wil deze afbreken. Klassieke muziek wordt geconfronteerd met impro, pop met beeldende kunst, maar er is zo veel muziek dat je je eigen jazz-, impro- of klassieke-muziekfestival kunt maken. Dat bleek al bij de **philharmonie zuid-nederland**, het nieuwe orkest dat ontstaan is door het samengaan van het Brabants Orkest en het Limburgs Symfonie Orkest dat getrakteerd werd op de door impro-gitarist **Stian Westerhus** geschreven compositie 'The redundancy 40' waarin hij zelf met vingers en strijkstok gitaar speelde. Behoorlijk indrukwekkend en slechts overtroffen door de overdonderende compositie 'Days and nature' van de Australische Kate Moore waarin het ritme van de hedendaags klassieke muziek behoorlijk jazzmatig werd door het lage koper en slagwerk. In de Verkadefabriek werden ook andere grenzen verlegd. Pianist **Franz von Chossy** combineerde jazz met wereldmuziek van sheng-speler Wu Wei. De sheng, een eeuwenoud Chinese mondgel, klonk als een mini-accordeon en stak wat bleek af bij de indringende improvisaties van Von Chossy en klarinettist Alex Simu. Uitgekeken werd ook naar **The Bad Plus**, dat destijds samen met E.S.T. het concept van een jazzpianotrio op zijn kop zette. Ook zij hadden gepland om de grens tussen jazz en klassiek te overbruggen met een uitvoering van Stravinsky's 'Le Sacre du Printemps'.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Gitarist Marc Ribot. (Foto: Tom Beetz)

Stian Westerhus bij de philharmonie zuid-nederland. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP DE PLANKEN

Helaas verboden de erven Stravinsky de Europese uitvoering van dit meesterwerk en hoorden we het gewone repertoire. Dat is overigens ongewoon en inspirerend genoeg en een stuk spannender dan de ontmoeting met gitarist **Anton Goudsmit** een dag later. Daarin pakte het trio het veel voorzichtiger aan met traditioneler werk, wat er wel weer voor zorgde dat de samenwerking met de voor hen onbekende Goudsmit soepel verliep.

Ook de ontmoeting van **Zapp4** met gitarist **Marc Ribot** viel om vergelijkbare redenen tam uit, terwijl Ribot 's middags nog met zijn eigen trio de degens kruiste met baslegende **Henry Grimes** en de energieke drummer **Chad Taylor**. Dit trio is een van de heftigste van dit moment en de muziek kent dalen waarin een vruchteloze zoektocht plaatsvindt binnen het domein van de freejazz, en toppen waarin het bluesy gitaarspel kippenvel bezorgt en Taylor en Grimes een zinderende dialoog met Ribot aangaan. Nog heftiger was pianist **Tigran Hamasyan** die The Bad Plus inmiddels voorbij is gestreefd als het gaat om het omverwerpen van het jazztrioconcept. Tigran slecht alle grenzen tussen jazz, impro, rock en punk en komt met nieuwe mondiale jazz met een elektrificerende kracht.

Het jaarlijks terugkerend hoogtepunt is de zondag als in het hele centrum van Den Bosch concerten van allerlei aard te horen zijn. Dit jaar deden 24 podia mee en waren er even zo veel concerten en performances te zien. Het wordt dan moeilijk te kiezen tussen gecomponeerde IJslandse en accordeonmuziek, impro van de Britse veteraan **Evan Parker** en de Zweedse organist Sten Sandell, supergevoelige jazz van **Joris Roelofs** met de Noorse bassist Mats Eilertsen, Kytopia, slagwerkgroepen, violist **Mark Feldman** die met pianiste Sylvie Courvoisier John Zorn onder handen neemt of Roos Rebergen die als **Roosbeef** met een prachtig strijkersensemble haar bizarre en humoristische teksten bloedzuiver zingt. Gelukkig hoefde op het eind niet meer gekozen te worden. De afsluiting was voor het wereldvermaarde Kronos Quartet dat al lang bekend is om zijn vrije omgang met gecomponeerde muziek, pop, jazz en wereldmuziek, en waarin gasten harpiste Lavinia Meijer en zangeres Nora Fischer een zelfde ruimhartig idee hebben over het afbreken van hokjes in de muziek.

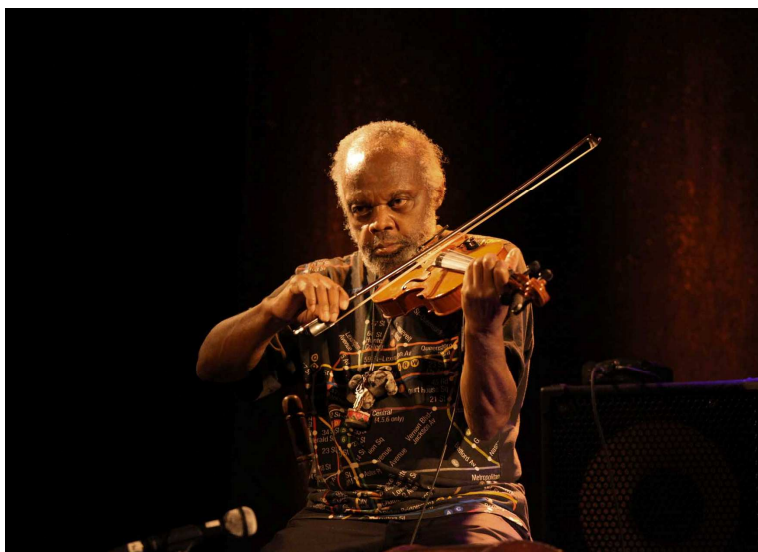
Tom Beetz

Pianist Tigran Hamasyan slechtte grenzen. (Foto: Tom Beetz)

Violist Mark Feldman en pianiste Sylvie Courvoisier. (Foto: Tom Beetz)

Bassist Henry Grimes speelt ook viool. (Foto: Tom Beetz)

Meer festivalfoto's vindt u op: <http://bit.ly/1xGq2uI>.

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL DAG 2

Datum en plaats:

1 november 2014,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Het Festival Jazz International Rotterdam is traditioneel een 'no nonsens'-festival. Voor elke dag was er een thema gekozen: vrijdag 31 oktober was dat 'drie-een-heid'. Pianotrio's dus. Zaterdag 1 november had het veelbelovende thema 'chemie en euforie'. Zondag besloot met 'hoogspanning'.

In de kleine zaal van LantarenVenster speelde het **Ben van Gelder Quartet**. Het bestond naast de Groningse altsaxofonist uit Amerikanen, waarbij trompettist Abrose Akinmusire hoofdgast was. Ze speelden drie kwartier lang voornamelijk stukken van Van Gelder. Hij kondigde het vierde stuk aan als 'een ballad'. Het bleek 'Round Midnight'. Er waren steeds wisselende intensiteiten en omdat er geen piano of gitaar bij was, waren de blazers sterk op elkaar aangewezen. Akinmusire heeft een fabelachtige techniek, maar vlak ook Van Gelder niet uit. De twee zaten wat klank betreft heel dicht bij elkaar en dat gaf spannende, intieme momenten. De trompettist stond onbeweeglijk aan de zijkant als hij niet speelde en één keer dook hij toen hij de beurt kreeg op vanachter bassist Matt Brewer. Pretentieloos en hoog niveau.

De jonge drummer **Mark Schilders** was gevraagd om The Pack Project te leiden. Dat betreft een door hem samengestelde band én, dat was een vraag van de organisatie, eígen composities. Hij zei dat hij nadat hij deze opdracht had gekregen 'de eerste maanden thuis doodsangsten heeft uitgezeten'. Tijdens het concert gaf hij met gebaren instructies aan zijn collega's: gitarist Jesse van Ruller, pianist Bram De Looze en bassist Clemens van der Feen. Na heftige muziek, serene artistieke omzwervingen en donkere, sombere klanken, volgde zoals Schilders het noemde: 'een experiment met ritme': 'Interlocking rhythms'. Minuten lang was elk instrument uitsluitend percussief bezig, toen uiteindelijk wat melodische vormen ontstonden. Daarna volgde een langzame, transparante compositie met een heerlijke transcenderende flow: 'Heima'. Oogjes dicht.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Mark Schilders. (Foto: Joke Schot)

Krupa & The Genes met zangeres Minyeshu en gitarist Anton Goudsmit. (Foto: Joke Schot)

Krupa & The Genes is opgericht door twee drummers. Het eerste deel van de bandnaam verwijst naar hun namen: Stefan KRUGer en Joost PATocka, terwijl de hele naam doelt op de legendarische drummer Gene Krupa. In de groep zaten twee saxofonisten, twee gitaristen, zoals genoemd twee drummers en één bassist. De muziek kende veel contrasten die zich uitteinden in de instrumentalisten. Zo was er een groots contrast tussen de swingende, vrolijke, razendsnelle gitarist Anton Goudsmit en de lage, sombere, dreigende klanken van zijn opponent Rafael Vanoli. De groep greep de gelegenheid aan om hun eerste cd te overhandigen aan journalist Michel van Egmond, die ooit het eerste interview met Joost Patocka deed. Daarna las van Egmond een verhaal voor over trompettist Freddie Hubbard die dronken zijn hotelkamer zocht. In dat verhaal zaten veel termen die de drummers om en om 'verbeeldden'. Struikelbeat, hinkelcrash, keeper lick en vooral 'on and on and on'. Hierop voegde de Ethiopische zangeres Minyeshu zich erbij en zorgde voor een spectaculaire afsluiting van de avond.

Peter J. Korten

JAZZ OP DE PLANKEN

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL DAG 3

Datum en plaats:

2 november 2014,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Het trio van bassist Avishai Cohen (midden). (Foto: Joke Schot)

Op zondag, de laatste dag van het Festival Jazz International, was de concertzaal gereserveerd voor drie veelzijdige trio's. Een verleidelijke programmering. In een te kleine zaal kon worden genieten van de veelbelovende groep van drummer/componist **Felix Schlarmann**. Het **Festival Youth Jazz Orchestra** o.l.v. Johan Plomp bracht de foyer in een zinderende atmosfeer met veelzijdig bigband-repertoire. Het is verbluffend om de veelal zeer jonge musici aan het werk te zien. Een dag voor fijnproevers.

De Deense formatie Phronesis gaf een wervelend concert.

Phronesis mixt avontuur, poëzie en spannende contrasten tot een herkenbare eigen stijl. Contrabassist Jasper Høiby, pianist Ivo Neame en drummer Anton Eger hebben ieder een specifieke inbreng. Samen vormen ze een verbluffend hechte drie-eenheid. Naadloos samenspel en geavanceerde harmonische en ritmische structuren maken dit trio tot een veelzijdig en uitgebalanceerd ensemble. Phronesis zoekt de grenzen van het muzikaal haalbare en creëert een eigen idioom. Lyriek en lichtheid worden verbonden met stuwende kracht en opzweepende tempi. Ondanks de muzikale complexiteit klinkt de muziek uitermate verfijnd. Dit concert was wervelend.

Bij het concert van het **Avishai Cohen Trio** kon ik niet aanwezig zijn. Uit enkele reacties maakte ik op dat het optreden van contrabassist Cohen minstens zo bevolgen was als eerder dit jaar in het Muziekgebouw aan 't IJ.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Het verbluffende Festival Youth Orchestra onder leiding van Johan Plomp. (Foto: Joke Schot)

Over het uitzonderlijke talent van Cohen kun je je blijven verbazen. In zijn handen is de contrabas een onuitputtelijk veelzijdig instrument. Cohen drijft zichzelf tot het uiterste. Ook pianist Nitai Hershkovits en drummer Daniel Dor musiceren indrukwekkend. Met dit tandem, heeft Cohen een ijzersterk trio geformeerd. De repertoirekeuze beweegt zich tussen swing en genres uit bijna alle windstreken.

Het **John Scofield Trio** besloot het lange festivalweekend. Met zijn vrienden Steve Swallow (b) en Bill Stewart (d) bouwde Scofield een ontspannen feestje. De drie trekken al vele jaren met elkaar op en kunnen blindelings vertrouwen op elkaars inbreng. Overbekende liedjes worden losjes benaderd. Vervolgens maakt Scofield daar eclectische bouwwerkjes van. Niet door er barokke constructies van te maken, maar door achteloos te variëren met kleur en frasering. Met enkele smerige uithalen maakt Scofield duidelijk dat hij een elektrische gitaar bespeelt en dat hij blues en funk niet snel zal vergeten. De drie sloten af met 'Just a girl I used to know' van George Jones. Scofield ontroerde met zijn sobere declamatie van de tekst.

Roland Huguenin

JAZZ OP DE PLANKEN

IBRAHIM MAALOUF

Bezetting:

Ibrahim Maalouf (tp),
 Youenn Le Cam (tp),
 Yann Martin (tp),
 Martin Saccardy (tp),
 Frank Woeste (keyb),
 François Delporte (g),
 Laurent David (b),
 Stéphane Galland (d).

Datum en plaats:

29 oktober 2014,
 De Oosterpoort,
 Groningen.

Bassist Laurent David en Ibrahim Maalouf.
 (Foto: Willem Schwertmann)

Trompettist Ibrahim Maalouf groeide op in Parijs, maar had zijn roots in Beiroet, Libanon. Hij studeerde klassiek trompet, bracht als kind met zijn vader traditionele Arabische muziek en maakte ook nog eens furore als jazz-sideman. Maalouf balanceert voortdurend tussen verschillende werelden.

In Groningen liet de trompettist het publiek meefluiten. Daar bleek het echter niet zo heel goed in te zijn. Even later mochten de concertgangers ouderwets meezingen met Maaloufs misschien wel bekendste nummer 'Beiroet'. In de introductie van dat nummer sprak Maalouf zijn voorliefde voor de hardrock uit, wat muzikaal vooral uit de verf kwam door bijdragen van bassist Laurent David en gitarist François Delporte, die in de line up van Led Zeppelin niet zouden misstaan. Dat rockelement kwam ook nog eens terug in een bijna verblindende lichtshow.

Gelukkig nam Maalouf na een tijdje gas terug en imponeerde het publiek met zijn kunnen op de trompet. Hij maakte interessant gebruik van zijn vierde ventiel, dat hem de mogelijkheid biedt Arabische kwarttonen in zijn muziek te verwerken. Maar daarnaast kwam er flarden van Bachs fuga's voorbij, en bijna simpel, straight-ahead jazz.

Dat de trompet centraal stond in Maaloufs muziek zal duidelijk zijn: hij bracht een blazerssectie met uitsluitend trompettisten die een verrassend helder en scherp geluid neerzetten.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ibrahim Maalouf en toetsenist Frank Woeste.
 (Foto: Willem Schwertmann)

Het was mooi dat Maalouf regelmatig heen en weer holde tussen een plek in de blazerssectie en zijn plaats als solist en frontman. Grensoverschrijdend is niet het label dat we op Maalouf moeten plakken. In Groningen liet hij zien dat grenzen voor hem niet bestaan. In zijn concert combineerde de Libanees het ouderwetse gitaargeweld van een rockshow, de bombastische geluidsmuren van de rai-muziek, de heldere schoonheid van klassieke muziek, de subtiele harmonieën uit de jazz met de 'blue notes' van de blues.

Maalouf gaf hij zijn medemusici veel ruimte. Misschien zelfs soms wat te veel: drummer Galland verloor zich bijvoorbeeld in een lange en nogal slaapverwekkende drumsolo.

Ook zocht Maalouf naar nieuwe wegen. Misschien sloeg hij er net een paar te veel van in, maar het concert was ondanks de overdadige veelzijdigheid wel degelijk één coherent geheel. Als toegift werd het roer nogmaals omgegooid: één van de trompettisten speelde 'Illusions' op doedelijk en dat was niet eens misplaatst.

Bart Hollebrandse

NEW YORK CALLING

OLIVER'S CINEMA IN DE BLUE NOTE

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

In een ander leven had ik best biologie willen studeren. Een paar jaar geleden zag ik een aflevering van Zomergasten met Maarten 't Hart, en zijn studie naar het gedrag van stekelbaarsjes leek me zowel interessant als uitermate ontspannend. Het paringsgedrag van stekelbaars is ronduit boeiend, het mannetje krijgt een rode buik als het broedtijd is, en de vrouwelijke stekelbaars heeft het goed voor elkaar; het mannetje neemt de gehele verzorging van de eitjes voor zijn rekening. Wat is er nou mooier dan de wonderen in de wereld te bestuderen?

Het beste wat je als muzikant kunt doen is deze wonderen bezingen en je publiek vertellen dat ze bestaan. Oliver's Cinema, een project van Eric Vloeimans, verkondigt de bijzonderheden in het leven van mosselen. Mosselen, en vrijwel alle tweekleppige schelpdieren, bedrijven de liefde zonder elkaar aan te raken. Het stuk 'L'Amour des moules' geschreven door Tuur Florizoone is een ode aan de mosselen. Eigenlijk zou je denken dat het een heel verdrietig stuk zou moeten zijn over mosselen die elkaar niet aanraken, maar het stuk heeft juist iets romantisch. Ik neem daarom maar aan dat Florizoone voornamelijk geïnspireerd werd door het beeld van een lekker mosselpannetje bij kaarslicht.

Ik hoorde 'L'Amour des moules' op een maandagavond in de Blue Note in New York waar Oliver's Cinema een concert gaf. De band bestaat uit Tuur Florizoone op accordeon, Eric Vloeimans op trompet en Jörg Brinkmann op cello. Het was een vreemde gewaarwording om dit trio in de Blue Note te horen, alsof je pepernoten eet in Central Park. Het is lekker maar toch niet helemaal op zijn plaats. De combinatie van klassieke en geïmproviseerde muziek hoor je niet vaak in New Yorkse jazzclubs. Maar voor veel Amerikanen met Europese 'roots' is de muziek herkenbaar en soms zelfs pure nostalgie. Ik krijg in ieder geval flashbacks naar vroegere vakanties in Frankrijk en lange wandelingen aan de Nederlandse kust.

De muziek is prachtig en sfeervol, een opeenstapeling van melodieën en ritmes die perfect in elkaar vallen. Door het karakter van de instrumenten neigt het soms wat eentonig te worden, maar het leuke is dat de instrumenten ook als percussie worden gebruikt. De cellist creëert een variatie aan klanken door te strijken en te plukken. Oliver's Cinema was maar een avond in New York, ze kwamen net uit Chicago en de tour werd de volgende dag voortgezet in Buffalo op de grens van Canada. Natuurlijk kwamen er veel Nederlanders naar het concert luisteren en na afloop nam ik een groepje mee naar Mezzrow waar Kirk Lightsey en Santi Debriano een duo set speelden. Later op de avond, in de overvolle 'subway' naar huis, zat ik naast een vrouw die als een gek een bak noten naar binnen probeerde te werken. Ik was moe en kon geen geluid en geen enkele prikkel meer verdragen. Ik telde net nog tien mensen die op straat lagen te slapen en op de heenweg liep er een huilende vrouw door de 'subway' te smeken om geld. Af en toe wordt New York me echt te veel. Ik zou nu alles geven om een dag lang naar een aquarium vol stekelbaarsjes te kunnen kijken...

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

JAZZFLITS OP REIS

JOKE SCHOT (FOTO'S)
ROLAND HUGUENIN (TEKST)
BELGRADO

Wie een jazzfestival in het buitenland wil gaan bezoeken, zal misschien niet direct een reis naar Oost-Europa overwegen. Toch is het zeer de moeite waard om aan Belgrado te denken. De stad heeft zich hersteld van de problemen in de Balkan-regio en ontwikkelt zich tot een bruisende en hippe metropool. Belgrado is een ongepolijste stad van contrasten,

Pianist Gerald Clayton op 26 oktober. (Foto: Joke Schot)

waar je kunt dwalen langs decors van het recente verleden. Soms confronterend, meestal boeiend en inspirerend. In de oude binnenstad van dit Belgrado vindt jaarlijks een aantrekkelijk jazzfestival plaats.

In 1970 zocht het Amerikaanse Newport Jazz Festival aansluiting bij Europese muziekfestivals, waardoor Belgrado in 1971 kennis kon maken met grote namen als Duke Ellington, Dizzy Gillespie, Thelonious Monk, Art Blakey, Gary Burton, Ornette Coleman en Miles Davis. Vele goed gevarieerde programma's volgden. Tot 1991 was het Belgrade Jazz Festival zeer succesvol. Wegens de economische terugval en de Balkanoorlog werd het festival gestaakt tussen 1991 en 2004. Vanaf 2005 was er opnieuw ruimte voor het jazzfestival in Belgrado.
[...vervolg op de volgende pagina](#)

'Het huis van de jeugd' was een van de festivallocaties. (Foto: Joke Schot)

Arno Krijger speelde in de groep van Nils Wogram. (Foto: Joke Schot)

JAZZFLITS OP REIS (VERVOLG)

Aanvankelijk was de programmering sterk Amerikaans georiënteerd, maar geleidelijk ontstond er steeds meer aandacht voor Europese groepen en Servisch jazztalent. Ook voor dit jubileumjaar werd een veelzijdig programma samengesteld.

Tijdens de vier festivaldagen waren er concerten van het Max Kochetov Quartet, Serbian Jazz BRE!, Vasil Hadžimanov met trio en band, David Binney, het trio van Danilo Perez, Nils Peter Molvaer en Moritz von Oswald, Trio Puschnig - Sass - Diabate, Nils Wogram Nostalgia met Dejan Terzić en Arno Krijger, pianist Jacob Anderskov met strijktrio en percussie, het Paolo Fresu Quintet, het Red Trio, Sylvie Courvoisier en Mark Feldman, het Charles Lloyd Quartet met de 'Wild Man Dance Suite' en het Michel Camilo Trio.

Festivaldirecteur Marko Stojanović streeft naar veelzijdigheid en educatie. Rondom het festival waren er dan ook volop losse concerten en workshops van onder meer 'Hispania Fantastic' van Josexo Goia Aribe, het Mark Capelli Trio met gast Oscar Noriega, studenten van de jazzafdelingen van de Stanković muziekschool en faculteit voor muziek in Belgrado. In een grote zaal werd de documentaire 'Charles Lloyd, Arrows Into Infinity' vertoond. Omlijst met muziek werden de memoires van de negentigjarige Vojislav Simić gepresenteerd. In 1946 was hij de oprichter van de eerste bigband in Servië.

In Dom Omladine, de hoofdlocatie van Belgrado Jazz, werden foto's en affiches geëxposeerd van eerdere edities van het festival. De festivallocaties, Dom Omladine (Huis van de Jeugd) en Dom Sindikata (Huis van de Vakbonden) liggen op loopafstand van elkaar. Minder luxe en commercieel dan we hier gewend zijn, maar wel met veel extra belevingswaarde en een unieke atmosfeer. Wie na de laatste concerten nog niet klaar is met feesten kan tot diep in de nacht de levendige stad inlopen om naar afterparty's in sfeervolle jazzclubs of huiscafés te gaan. Belgrado is erg gastvrij, het verblijf is er voordelig, het eten goed en veelzijdig. De stad ligt op ongeveer drie uur vliegen van Schiphol.

In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.

Nils Wogram. (Foto: Joke Schot)

‘Belgrado Jazz heeft een veelzijdig programma.’

De Italiaanse trompettist Paolo Fresu. (Foto: Joke Schot)

Pianiste Sylvie Courvoisier. (Foto: Joke Schot)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 17 november 2014

- 1 Gideon van Gelder**
Lighthouse (Rosen Records)
- 2 Michael Wollny**
Weltentraum Live (ACT)
- 3 Charlie Haden & Jim Hall**
(Impulse)
- 4 Kenny Barron/Dave Holland**
The Art Of Conversation (Impulse)
- 5 Bugge Wesseltoft**
Trialogue (JazzLine)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 James Farm**
[City Folks \(Nonesuch\)](#)

Het tweede album van saxofonist Joshua Redmans band James Farm met Aaron Parks (p), Matt Pennman (b) en Eric Harland (d). Voortbordurend op de eerste cd maar met sterkere composities en een meer uitgekristalliseerd groepsge-luid.

- 2 Stefano Bollani**
[Sheik Yer Zappa \(Decca\)](#)

Zappa Tribute van pianist Stefano Bollani die ook zeer verdienstelijk enkele voca-len voor zijn rekening neemt. Super band die Zappa alle eer aandoet die hij verdient.

- 3 Jef Neve**
[One \(Universal\)](#)

Een solo-cd kent vele risico's maar de Belg Neve weet dit goed te omzeilen met fraaie composities. Zijn lichtvoetige pia-nospel blijft boeien.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 6 november 2014

Vocaliste Eldbjørg Raknes. (Persfoto)

[adli-Liis Parts, Muusika:](#)

Meelis Vind

Sand Mandala (Paw Marks Music)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)

Kuba Stankiewicz

The Music Of Victor Young (Warner Music Poland)

[Jon Newey, Jazzwise](#)

Krokofant

Krokofant (Rune Grammofon)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)

Igor Butman

Igor Butman And Friends (Butman Music)

[Jan Granlie, Salt Peanuts:](#)

Jøkleba

Outland (ECM)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK:](#)

Johannes Enders

Mellowtonin (Enja/Soulfood)

[Henning Bolte, Jazzism:](#)

Ultima Armonia

Someone Killed The Swan (Leo Records)

[Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen,](#)

[Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)

Jason Moran

All Rise: A Joyful Elegy For Fats Waller (Blue Note)

[Cim Meyer, Jazz Special:](#)

De Looze, Machtel, De Waele

Foster Treasures (W.E.R.F)

[Lars Mossefinn, Dag & Tid:](#)

Eldbjørg Raknes

You Make Me Feel (MYrecordings)

[Luca Vitali, Giornale della Musica:](#)

Paolo Angeli & Hamid Drake

Deghe (Rer/Arti Malandrine)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

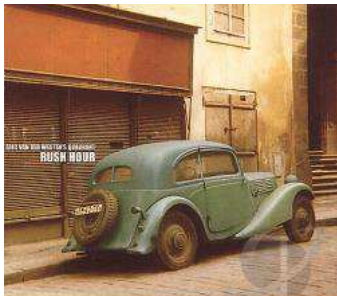
DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

ERIC VAN DER WESTEN'S QUADRANT

Rush Hour

EWM

Bezetting:

Mete Erker, Erwin Vann (ts, ss),
Jeroen van Vliet (p), Eric van der Westen
(b), Thorsten Grau (d).

Eigenlijk is 'Rush Hour' meer goud, dan oud. De plaat van Eric van der Westen's Quadrant werd namelijk opgenomen in april 2001. Waarom goud? Omdat het indrukwekkende muziek is. Traag en stevig, zoals Eric van der Westen altijd speelt. Of misschien beter: speelde, want tegenwoordig is de bassist heel druk bij de Turkse zangeres Sezen Aksu. Tussen dit nu (2014) en dat toen (2001), ontwikkelde Van der Westen met zijn Quadrant Extended steeds experimentelere muziek met heel veel elektronica-elementen.

De muziek op 'Rush Hour' stoomt onafwendbaar op je af. Wat opvalt is de beslistheid waarmee Eric van der Westen speelt (eenzelfde soort beslistheid hoorde ik laatst ook in een concert van saxofonist Bart Wirtz). Het stuk 'Number one' staat bol van de wendingen die je met Van der Westen associeert. In het lome 'Winston walk' verleidt de complexiteit de bassist om het wat meer in de hogere regionen van zijn contrabas te zoeken. De beide saxofonisten draaien in dit nummer mooi om elkaar heen. Jeroen van Vliet speelt voortdurend de groove van het Zuid-Afrikaans getinte thema. Thorsten Grau verbindt het geheel met zijn bekkenspel. In 'The walk home' sluiten de vijf musici met ontspannen groovende muziek deze cd af. Een cd die een iets andere instelling van de luisteraar vergt, maar dan veel voldoening geeft.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

OVERLEDEN

Acker Bilk. (Foto: Ackers International Jazz Agency 2006)

Buddy Catlett, 12 november 2014 (81)

Amerikaans bassist, Buddy Catlett versterkte de gelederen van bands als die van Quincy Jones (de Free and Easy-band van 1959/60), Count Basie en Louis Armstrong (tot 1969). Trok zich daarna terug in Seattle.

Acker Bilk, 2 november 2014 (85)

De Britse klarinettist Acker Bilk behoorde met Chris Barber, Kenny Ball (the three B's) en de Deen Papa Bue tot de bandleiders, die in de jaren zestig de 'trad boom' in beweging zetten: gemakkelijk aansprekende dixieland

Ray Santisi, 28 oktober 2014 (81)

Amerikaans pianist. Ray Santisi was sinds 1957 verbonden aan het Berklee College of Music. Maakte enige platen met musici uit de omgeving van Boston (Serge Chaloff, Boots Mussulli, de band van Herb Pomeroy, zangeres Irene Kral). Was ook pianiste-vocaliste Diana Krall haar eerste leermeester.

jjm

VARIA

'Miles Davis keek huizenhoog op tegen Thelonious Monk'

Miles Davis keek huizenhoog op tegen Thelonious Monk. Dit zegt Monks zoon Thelonious Monk III op 31 oktober in The Wall Street Journal. Volgens hem kwam Davis vaak bij zijn vader over de vloer om improvisatietechnieken te leren: "Miles was like a mouse around Thelonious. Sometimes he would sit down on the piano and Thelonious right up and they would get right into it. But other times, Miles would come in and sit on that piano, and my father would be in the room, 10 feet away, with his hand over his head, laying on the bed. And he might lay like that for an hour and a half. And you know what Miles did? He sat there on that piano, with his horn next to him, and waited. He waited for Monk to get up to show him the stuff. Because Thelonious was like the root-source preacher man for that whole generation."

JAZZFLITS OP REIS

Bart Hollebrandse in Boston, Massachusetts

Op reis in de VS belandde ik 6 november in de Bostonse jazzclub Scullers. Daar trad legende Buster Williams op. De bassist kwam met een 'stellar' line-up: Patricia Rushen (p), Lenny White (d) en Bruce Williams (sax). Scullers was overvol en ondergetekende zat bijna letterlijk naast Patricia Rushen. Williams' Something More Quartet opende enigszins ingehouden met 'Where's that rainbow'. Na zijn ietwat aarzelende solo zocht altist Williams een tafeltje in de zaal op, om daar zijn riet te gaan verwisselen. Vervolgens ging hij helemaal los in 'All of you'. Daarna volgde 'Christina', een nummer van de leider, waarin de alt werd verwisseld voor een gebogen sopraan en de sopraanist zijn schitterende toon kon laten zien. Ook pianiste Rushen viel op met haar jazzy solo's. Haar pop-carrière leek ze daarbij geheel vergeten. In het derde nummer gaf Buster Williams blijk van zijn liefde en zette Monks 'Epistrophy' in. Dat was niet verrassend, want Buster maakt ook deel uit van Sphere, de formatie die complete odes brengt aan het werk van de legendarische pianist.

Lenny White beperkte zich hoofdzakelijk tot een strakke ritmische begeleiding. Ondertussen kauwde hij regelmatig kauwgom, opvallend vaak in een geheel ander ritme dan hij op zijn drumstel speelde. Hij bleef overigens wel - met hulp van Buster Williams - een perfecte begeleiding neerzetten.

Net op het moment dat het publiek zich begon af te vragen of Buster nog iets meer zou doen dan excellent begeleiden, opende de bassist met 'Concerto de Aranjuez' en liet de warme bastonen daarvan soepel overgaan in Gershwin's 'Summertime'.

Als toegift droeg Buster al bassend een gedicht voor. Hij werd daarin subtiel begeleid door alleen Lenny White, die tot hilariteit van band en publiek zijn snaar op zijn snare drum brak. Scullers technicus bleek gelukkig nog wel een reserve snare te hebben en zo kon het slotstuk worden voortgezet.

Scullers is een chique Amerikaanse jazzclub, waar het Buster Williams' kwartet volledig tot zijn recht kwam. De sfeer was bijzonder ongedwongen en aan het einde van het concert mengden de musici zich onder het enthousiaste publiek.

In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.

JAZZ OP DE PLANKEN (VERVOLG)

STANLEY CLARKE TWEE DAGEN IN NEDERLAND

Stanley Clarke was half november voor twee dagen in Nederland. Hij deed tijdens zijn bezoek Amsterdam en Rotterdam aan. In de havenstad speelde hij op 12 november in LantarenVenster voor een volle zaal. En vol was echt vol. Speciaal voor dit concert was de tribune afgebroken en waren er alleen staanplaatsen. Clarke en zijn begeleiders (Beka Gochiashvili (p), Cameron Graves (keyb) en Michael Mitchell (d)) troffen de juiste snaar, want het publiek was enthousiast. Clarke verruilde de akoestische bas in de toegift op de valreep nog even voor de elektrische bas. **(Foto: Joke Schot)**

VARIA

The Big Band Music of Joe Henderson

De Concert Big Band van het Conservatorium van Amsterdam brengt medio december twee keer een programma gewijd aan Joe Hendersons Big Band. Onder leiding van Justin DiCioccio en met solisten Simon Rigter (11/12) en Jesse van Ruller (12/12) zet de Concert Big Band Hendersons werk in de schijnwerpers. De toegang tot de concerten is gratis: 11 december in LantarenVenster, Rotterdam en 12 december in het Conservatorium van Amsterdam. **Meer info:** <http://bit.ly/1xIQa8v>

DOWNBEAT READERS POLL

Female Vocalist 2014: Diana Krall.
(Foto: Schot & Roos, Umbria Jazz 2013)

Al weer voor de 79ste keer mochten de lezers van het Amerikaanse magazine Downbeat dit jaar hun favorieten kiezen. Een greep uit enkele publieksfavorieten 2014:

Jazz Artist:

Chick Corea

Jazz Album:

Pat Metheny Unity Group, 'Kin'

Historical Album:

Miles Davis 'Miles At The Fillmore – Miles Davis 1970: The Bootleg Series Vol. 3'

DownBeat Hall of Fame:

B.B. King

Jazz Group:

Pat Metheny Unity Group

Big Band:

Jazz at Lincoln Center Orchestra

Trumpet: Wynton Marsalis

Trombone: Trombone Shorty

Soprano Saxophone: Wayne Shorter

Alto Saxophone: Kenny Garrett

Tenor Saxophone: Chris Potter

Baritone Saxophone: Gary Smulyan

Flute: Hubert Laws

Piano: Herbie Hancock

Keyboard: Herbie Hancock

Guitar: Pat Metheny

Bass: Charlie Haden

Electric Bass: Stanley Clarke

Drums: Jack DeJohnette

Male Vocalist: Gregory Porter

Female Vocalist: Diana Krall

Arranger: Maria Schneider

Composer: Maria Schneider

WAT ZEGT HET 'NIEUWE' ALBUM VAN JOHN COLTRANE OVER DE MUZIEKVERKOOP

Eind september verscheen een 'nieuw' album van saxofonist John Coltrane. 'Offering: Live At Temple University' bevat opnamen die eind 1966, zeven maanden voor zijn dood, werden gemaakt. Het album is voorshands alleen als cd of elpee te koop. Niettemin stond het in oktober op een tweede plaats in de Billboard Jazz Chart. En ook was het twee weken in de Amazon Top 100 genoteerd. Coltrane-liefhebber Nick Messitte vond dat nogal opmerkelijk en ging voor Forbes.com op onderzoek uit.

Nick Messitte vroeg zich af hoe een album van een kleine maatschappij als Resonance - dat bovendien nog niet digitaal verkrijgbaar is en muziek bevat voor een beperkt publiek - zo hoog in de top tien van de Jazz Chart kan staan. Zijn onderzoek leverde een aantal conclusies op over de stand van zaken in de hedendaagse muziekindustrie.

Allereerst stelde Messitte vast dat

(1) een artiest tegenwoordig de hitparade kan bereiken met minder verkopen dan ooit. Met de verkoop van een paar duizend exemplaren is het al mogelijk om hoog in de hitparade binnen te komen. Nog maar negen jaar geleden werd postuum een opname van John Coltrane met pianist Thelonious Monk in Carnegie Hall uitgebracht. Die verkocht veel beter, maar deed het lang niet zo goed in de hitparade.

(2) Regionale verkopen doen er in de VS meer toe dan ooit. Messitte veronderstelt dat avant-garde jazz als die van Coltrane alleen verkoopt op plekken waar een groep liefhebbers van die muzieksoort woont. Waar het wordt gespeeld en waar het te horen is in concerten. Dat is niet op het platteland. De liefhebbers wonen in steden als New York, Chicago, Baltimore en in studentensteden. Verkopen in steden kunnen een album naar de top van de hitparade duwen.

(3) Marketing gericht op kleine groepen heeft effect. Bij Resonance zocht men al maanden voor de release contact met 'people that needed to know'. Platenverkopers en muziekjournalisten. Zev Feldman van Resonance Records: "A long lead time is really important—we've seen records get dropped and then right before they come out they go to press. It doesn't sync up!"

(4) Er zijn nog groepen, zoals liefhebbers van avant-garde jazz, die geld aan muziek uitgeven en die fysieke producten kopen. Zowel cd's als vinylplaten. Volgens Messitte hechten jazzliefhebbers onder meer sterk aan de verpakking van hun muziek en de informatie die deze levert.

Tot slot concludeert Messitte dat de

(5) jazzgroten niets aan grootheid hebben ingeboet. Ze verkopen nog steeds. Zev Feldman: "It just puts it all back in focus in terms of why John Coltrane is so important...I hope the record continues to turn people on, and we continue to talk about Coltrane."

Hans van Eeden

Bekijk hier een video over de cd/elpee:

<http://bit.ly/1xcWlRq>

Volg het jazznieuws op de voet.

Ga naar:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 november 2014

- 1 Gerry Gibbs and the Thrasher Dream Trio**
We're Back (Whaling City Sounds)
- 2 Freddy Cole**
Singing The Blues (HighNote)
- 3 Eric Reed**
Groovewise (Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZ-**

FLITS is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.